

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιηδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ 'ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8

Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑσπ. φρ. χρ. 0,15

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις

Ὀδὸς Αἰδίου, 119, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 5^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 24 Ἰανουαρίου 1898

Ἔτος 20^{ον}.—Ἀριθ. 4

Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

(Συνέχεια ἴδε σελ. 17)

Ἡ διαγωγή αὐτῆς ἤμ' ἐπέεραξεν. Ἡ-θελε νάπορρίψῃ τὴν πρότασίν μου; Δι-καίωμά του ἦτο· δὲν εἶχα κανένα σκο-πὸν νά τον ἀναγκάσω νά με δεχθῇ εἰς τὸ πλοῖόν του διὰ τῆς βίας! Ἀς με ἤκουε καὶ ἄς μου ἔλεγεν «ὄχι» ἔστω... Ἀλλὰ τὸ νά μὴ θέλῃ νά με ἀκούσῃ, ὦ, αὐτὸ δὲν το ἐννοοῦσα καθόλου. Καὶ ἐπέμεινα...

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ ὑποπλοίαρχος τοῦ Ἀλβρά-νου ἦλθε πρὸς συνάντησιν τοῦ πλοίαρχου του. Ὁ Λάν Γκνὺ ἐπωφελήθη τῆς εὐκαι-ρίας διὰ νάπομακρυνθῇ εὐ-σχημότερον, καὶ νεύσας εἰς τὸν ἀξιωματικὸν νά τον ἀκο-λουθήσῃ, ἐπροχώρησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη, κάμ-ψας τὴν γωνίαν ἐνὸς βράχου.

— Ἀσχημα τὰ πράγμα-τα! ἐσυλλογίσθη. Ἀλλ' ἀ-διάφορον! ἐγὼ θὰ ἐπιμείνω. Αὐριοῦν τὸ πρωὶ θ'ἀνέλθω εἰς τὸν Ἀλβράνον καὶ τότε, θέλει δὲν θέλει, θὰ με δεχθῇ, θὰ με ἀκούσῃ καὶ θὰ μου πῇ ἓνα ναί, ἢ ἓνα ὄχι! »

Ἐξ ἄλλου ἠλπίζα νά τον συναντήσω καὶ τὸ βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀτκινς, ὅ-που κατὰ τὸ σῶνηθες ἐγευ-μάτιζαν καὶ ἐπρογευματίζαν οἱ ναυτικοί.

Ἡ ἐλπίς μου διεψεύσθη! Μεθ' ὅλας τὰς προετοιμασίας τοῦ ξενοδόχου μου, κανεῖς, οὔτε πλοίαρχος, οὔτε ὑπο-πλοίαρχος, οὔτε ἄλλος τις ἐκ τοῦ πλοίου, δὲν ἐτίμησε τὴν ἐ-σπέραν ἐκείνην τὸ ξενοδοχεῖον. Καὶ ἐκάθισα εἰς τὴν τράπεζαν σχεδὸν μόνος, ὅπως πάντοτε, διότι τὸν χειμῶνα οἱ πελά-

ται τοῦ φίλου μου Ἀτκινς ἦσαν ὀλίγιστοι.

Μετὰ τὸ γεῦμα, περὶ τὴν ἐδδόμην καὶ ἡμίσειαν, ἐξῆλθα νά περιπατήσω ὀλίγον εἰς τὸν λιμένα. Ἡ ἀκτὴ ἦτο ἔ-ρημος. Τὰ παράθυρα τοῦ ξενοδοχείου ἔρριπτον ὀλίγον φῶς. Ἐκ τοῦ πληρώ-ματος τοῦ Ἀλβράνου οὐδεὶς ἦτο ἔξω. Αἱ λέμβοι εἶχον ἐπιστρέψῃ πρὸ πολλοῦ.

Ὡμοίαζε πραγματικῶς πρὸς στρατῶ-να τὸ πλοῖον ἐκεῖνο, ὅπου οἱ ναῦται ἀ-πεσύροντο εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡ-λίου. Ἐμείνα ἔξω μέχρι τῆς ἐννάτης, πηγαίνοντες ἀπέναντι τοῦ Ἀλ-

βράνου. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ ὄγκος τοῦ πλοίου ἐσκοτίσθη καὶ τὰ ἤρεμα ὕ-δατα τοῦ ὅρμου δὲν ἀντανέκλων παρὰ ἐν μόνον φῶς, τὸν φανὸν τῆς πρώρας, ἀνηρ-τημένον ἀπὸ τὸ σχοινίον τοῦ τριγχοῦ.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον, ὅ-που εὗρον τὸν Φενιμόρον Ἀτκινς καπνί-ζοντα τὴν πίπαν του παρὰ τὴν θύραν.

— Ἀτκινς, τῷ εἶπα, φαίνεται ὅτι ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνὺ δὲν συχνάζει εἰς τὸ Ξενοδοχεῖόν σου.

— Ἐρχεται καμμίαν φορὰν τὴν Κυ-ριακὴν, ἀλλὰ σήμερα εἶνε Σάββατον, κύριε Ζώρλιγκ.

— Τοῦ ἐκάματε λόγον....;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ξενοδόχος μου με τόνον προ-φανοὺς ἀμηχανίας.

— Τοῦ εἶπατε ὅτι ἓνας ἄν-θρωπος γνωστός σας ἐπιθυμεῖ ν'ἀπέλθῃ ἀπὸ τὴν Κεργαιλά-νην, ἐπιβιβαζόμενος ἐπὶ τοῦ Ἀλβράνου;

— Ναί...

— Καὶ τί σας ἀπήντησεν;

— Ὅχι, ὅτι ἐπιθυμοῦσα-μεν, κύριε Ζώρλιγκ!

— Ὡστε ἀρνεῖται;

— Μὰ ξεύρω κ' ἐγώ...

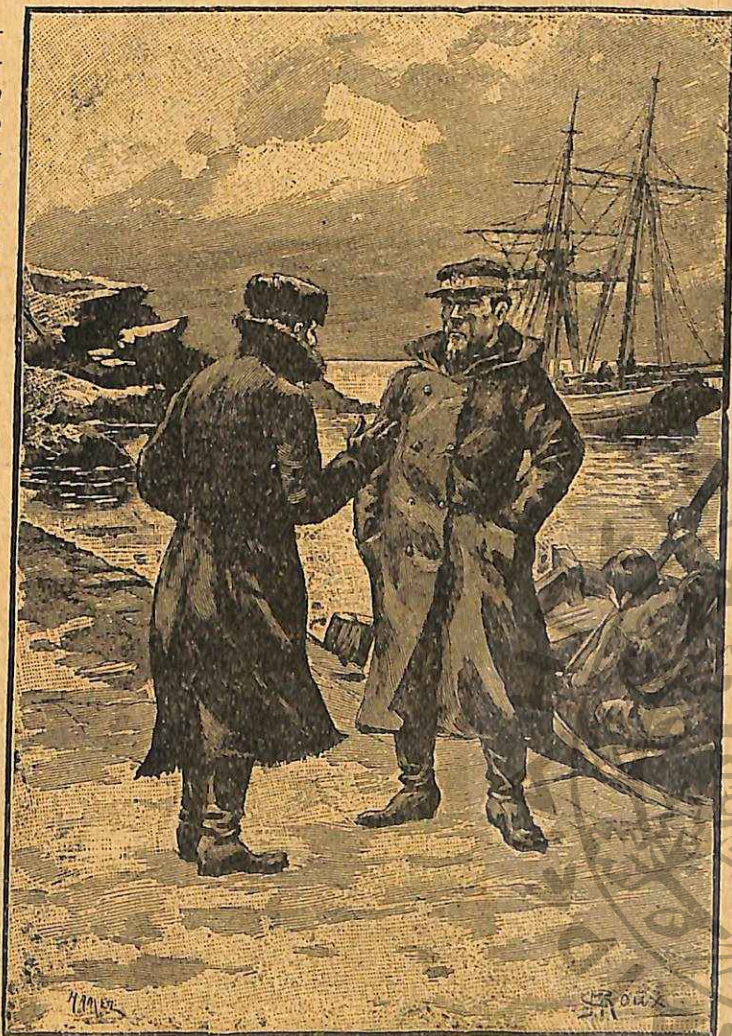
Ἀκούσατε καὶ κρίνατε: «Ἀτ-κινς, μοῦ εἶπεν, ἡ γολέττα μου δὲν εἶνε διὰ νά δέχεται ἐ-πιβάτας· ποτὲ ἕως τώρα δὲν ἐπῆρα, καὶ οὔτε λογαριάζω νά πάρω ποτὲ!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ο ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ ΛΑΝ ΓΚΥ

Τὴν νύκτα ἐκοιμήθη κα πολὺ ἄσχημα. Ἐπανεὶλημμένος ὡ-νειρεύθη... ὅτι ὄνειρεύομαι! Ἀλλὰ, καθὼς παρατηρεῖ ὁ Ἐδγαρ Πόε, ὁ διάσημος Ἀ-μερικανὸς συγγραφεὺς, — μό-λις εἰς τὸν ὕπνον σου νομίσῃς ὅτι ὄνειρεύεσαι, ἐξυπνᾷς ἀμέ-σως.

Ἐξύπνησα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ πάντοτε θυμωμένος κατὰ τοῦ πλοίαρχου Λάν Γκνὺ. Τὸ ὑπόλοι-πον τῆς νυκτὸς διήλθα ἄγρυ-

«—Τότε λοιπόν, μόνον ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται νά με δεχθῇτε ἢ ὄχι.»

(Σελ. 26, στλ. 6'.)

πνος, μυρία όσα διαλογιζόμενος. Μὲ κατεῖχεν ἰσχυρῶς ἡ ἰδέα ἀναχωρήσω διὰ τοῦ Ἀλβράνου, καὶ τὸ ἀπόρο-
πτον ἐμπόδιον, τὸ ὁποῖον ἐπαρουσίασθη,
— ἡ ἄρνησις τοῦ πλοιάρχου, — ἐξήπτε
ἐτι περισσότερον τὸν πόθον μου, ἢ, ἂν
θέλετε, τὸ πείσμα μου.

Ἐξήλθα περὶ τὴν ὀγδόην ὥραν. Καί-
ρως ἄθλιος, ἄνεμος ἰσχυρὸς καὶ χιονόνε-
ρον. Εἰς τὴν παραλίαν ψυχῇ οὔτε ἄν-
θρωπος, οὔτε λέμβος. Ἀδύνατον ἦτο νά-
νέλθω εἰς τὸν Ἀλβράνον, καὶ τολ-
μηρὸν νὰ ὑποθέσω ὅτι θὰ ἐξήρχετο μὲ
τοιοῦτον καιρὸν ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ...

Ἐν τούτοις ἐπέστρεψα εἰς τὸ Ξενο-
δοχεῖον, καὶ τοποθετηθεὶς πρὸ τοῦ πα-
ραθύρου, ἐπερίμενα ἐκεῖ νευρικός, ἀνή-
συχος, ἐν ἐξάψει, ἡ ὁποία ἠῤῥξανεν ὁ-
λονέν.

Παρήλθον οὕτω δύο ὥραι. Καὶ ὅπως
συμβαίνει συχνά, ἕνεκα τῆς ἀσταθείας
τοῦ κεργαιλανικοῦ κλίματος, ἡ ὀργή τοῦ
ἀνέμου ἐκόπασε πρὸ τῆς ἰδικῆς μου.

Περὶ τὴν ἑνδεκάτην ἡ θύελλα ἔπαυ-
σεν. Ἦνοιξα τὸ παράθυρόν μου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐρρίφθη ἐκ τοῦ
Ἀλβράνου μία λέμβος. Ἀνθρωπός
τις εἰσήλθε καὶ ἐκάθησε παρὰ τὸ πηδά-
λιον, ἐνῶ εἰς ναύτης μὲ ζευγὸς κωπῶν,
ἤρχισε νὰ κωπηλατῇ. Μετ' ὀλίγον ἡ
λέμβος προσωρμίσθη καὶ ὁ ἄνθρωπος ἀ-
πεβίβασθη.

Ἦτο ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

Ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων ἐξήλθα
καὶ εὐρέθην ἀντιμέτωπος τοῦ πλοίαρ-
χου, μολονότι καὶ πάλιν ἔδειξε μεγάλην
προθυμίαν νὰ μ' ἀποφύγῃ.

— Κύριε, τῷ εἶπα ξηρῶς καὶ ψυ-
χρῶς.

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ μὲ προσέβλε-
ψεν. Ὡ, πόσῃ ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν
ἡ μελαγχολικὴ ἔκφρασις τῶν μαύρων
τοῦ ὀφθαλμῶν! . . . Κατόπι, μὲ βαθεῖαν
φωνήν, μὲ ἠρώτησεν :

— Εἰσθε ξένος ;

— Μάλιστα, ἐδῶ εἶμαι ξένος, ἀπὴν-
τησα.

— Ἀγγλος ;

— Ὁχι, Ἀμερικανός.

Μ' ἐχαίρετις τυπικῶς. Ἀνταπέδωκα
τὸν χαίρετισμόν.

— Ἄν δεν σφάλω, ὑπέλαβα, ὁ
κύριος Ἀτκινς, ὁ ξενοδόχος, σᾶς ἔκαμε
μῖαν πρότασιν ἐκ μέρους μου. Νομίζω,
κύριε, ὅτι μία τοιαύτη πρότασις ἔπρεπε
νὰ τύχῃ καλλιτέρας ὑποδοχῆς ἐκ μέρους
τοῦ. . .

— Ποία πρότασις ; Νὰ ἐπιβιβάσθῃτε
εἰς τὸν Ἀλβράνον ; μὲ διέκοψεν ἐρω-
τήσας ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

— Ἀκριβῶς.

— Λυποῦμαι πολὺ, κύριε, διότι δὲν
δύναμαι νὰ δεχθῶ τοιαύτην πρότασιν.

— Καὶ διατί, σᾶς παρακαλῶ ;

— Διότι δὲν συνειθίζω νὰ δέχωμαι ἐ-

πιβάτας εἰς τὸ πλοῖόν μου—πρῶτον καὶ
κύριον.

— Καὶ δευτέρον ;

— Δεύτερον, διότι τὸ δρομολόγιον
τοῦ Ἀλβράνου δὲν εἶνε ποτὲ προδιαγε-
γραμμένον. Ἀναχωρεῖ ἑξαφνα δι' ἓνα
λιμένα, καὶ πηγαίνει εἰς ἓνα ἄλλον, ἂν
αὐτὸ μὲ συμφέρῃ. Ἐπειτα, κύριε μου,
ἐγὼ δὲν διατελῶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν κα-
νενὸς ἐφοπλιστοῦ. Ἡ γολέτα μοῦ ἀνήκει
κατὰ μέγα μέρος καὶ κανεὶς δὲν μ' ἀ-
ναγκάζει νὰ δέχωμαι ἐπιβάτας.

— Τότε λοιπὸν, μόνον ἀπὸ σᾶς ἐ-
ξαρτᾶται νὰ με δεχθῇτε ἡ ὄχι.

— Βεβαίως. Ἀλλά, πρὸς μεγάλην
μου λύπην, δὲν εἰμπορῶ παρὰ νὰ σας
ἀρνηθῶ. . .

— Ἰσως θὰ μεταβάλετε γνώμην, κύ-
ριε πλοίαρχε, ἅμα μάθετε ὅτι ὀλίγον μ'
ἐνδιαφέρει τὸ δρομολόγιον τῆς γολέτας
σας. Βεβαίως δὲν εἶνε παράλογον νὰ ὑ-
ποθέσω ὅτι κάπου θὰ ὑπάγῃ. Δὲν εἶνε
ἔτσι ;

— Κάπου, βέβαια ! ἀπήντησεν ὁ
πλοίαρχος Λάν Γκνύ.

Καὶ ἐκύτταξε διὰ μακροῦ καὶ ἐταστι-
κοῦ βλέμματος πρὸς τὸν νότιον ὀρίζον-
τα. Τί ἐσήμαινεν ἀρά γε τὸ παράδοξον
τοῦτο βλέμμα ;

— Λοιπὸν, κύριε, ὑπέλαβα, τὸ ποῦ
θὰ ὑπάγῃ, μοῦ εἶνε σχεδὸν ἀδιάφορον.
Τὸ μόνον ποῦ ἐπιθυμῶ τώρα, εἶνε νὰ-
πέλθω ἀπὸ τὴν Κεργαιλάνην μὲ πρῶ-
την εὐκαιρίαν.

Ὁ Λάν Γκνύ δὲν ἀπήντησε τίποτε,
καὶ ἀπέμεινε σκεπτικός, ὥς νὰ μὴ με
ἤκουε πλέον, ὥς νὰ μὴ εἶχεν ἄνθρω-
πον ἐνώπιόν του.

— Θὰ μου κάμετε τὴν τιμὴν νὰ με
ἀκούσετε ; ἠρώτησα ζωηρῶς.

— Εὐχαρίστως, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρ-
χος συνερχόμενος.

— Νομίζω ὅτι, ἂν δὲν συμβῇ τίποτε
ἐκτακτον, ὅν ἐν τῷ μεταξύ δὲν μετα-
βλήθῃ τὸ δρομολόγιόν σας, ἔχετε σκοπὸν
νὰναχωρήσετε ἀπὸ τὸ Κρίστμας—Ἀρβουρ
κατ' εὐθείαν διὰ τὴν νῆσον Τρίσταν-Δα-
κούναν.

— Ἰσως διὰ τὴν Τρίσταν-Δακού-
ναν . . . Ἰσως διὰ τὸ Ἀκρωτήριο . . .
Ἰσως διὰ τὴν Φακλάνδην . . . ἡ καὶ δι'
ἄλλου.

— Λοιπὸν κ' ἐγὼ, πλοίαρχε Λάν
Γκνύ, ἀκριβῶς ἀλλοῦ θέλω νὰ ὑπάγῃ,
ἀπήντησα εἰρωνικῶς, μετὰ βίας συγκα-
τῶν τὴν ὀργὴν μου.

Τότε ὁ τρόπος τοῦ πλοίαρχου Λάν
Γκνύ μετεβλήθη διαμῖα. Ἡ φωνή του
ἔγινε πλέον ξηρά, πλέον τραχεῖα. Καὶ
μὲ ὀλίγας ἀλλὰ σαφεῖς λέξεις, μοῦ ἐ-
δωκε νὰ ἐννοήσω, ὅτι πᾶσα ἀντίρρησης
ἦτο ματαία, ὅτι ἡ συνδιάλεξις μὲς εἶχε
παραταθῇ ὑπὲρ τὸ δέον, ὅτι αἱ ὑποθέσεις
του τὸν ἐκάλουν ἐσπευσμένως εἰς τὸ Λί-
μεναρχεῖον, ὅτι τέλος πάντων εἶπαμεν,

καὶ μάλιστα μὲ τὸ παραπάνω, ὅ,τι εἴ-
χαμεν νὰ εἴπωμεν μεταξύ μας. . .

Ἐξέτεινα τὴν χεῖρα διὰ νὰ τον κρα-
τήσω φεύγοντα, —καὶ οὕτως ἡ συνομιλία
μας ἐκινδύνευε νὰ τελειώσῃ πολὺ χει-
ρότερα ἄφ' ὅ,τι ἤρχισεν, —ὅταν ὁ παρά-
δοξος αὐτὸς ἄνθρωπος ἐστράφη πρὸς ἐμὲ
καὶ μὲ γλυκύν τρόπον μοῦ ὠμίλησεν ὡς
ἐξῆς :

— Λυποῦμαι εἰλικρινῶς, κύριε Ζώρ-
λιγκ, διότι δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ σας
εὐχαριστήσω, ἄφ' οὗ μάλιστα εἰσθε καὶ
Ἀμερικανός... Ἀλλὰ μὲ ὀλην μου τὴν
καλὴν διάθεσιν, δὲν ἤμπορῶ νὰ κάμω
διαφορετικά. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξεί-
διου, πιθανὸν νὰ συμβῇ τὸ τάδε ἢ τάδε
ἀπόροπτον, τὸ ὁποῖον νὰ μοῦ καταστήσῃ
ἑξαφνα ὀχληρὰν τὴν ἐπὶ τοῦ Ἀλβρά-
νου παρουσίαν ἐνδὸς ξένου. . . ἔστω καὶ
τόσον εὐκόλου, ὅσον εἰσθε ὑμεῖς. Οὕτω
θὰ ἐκινδύνευα νὰ μὴ ἐπωφεληθῶ τῆς
εὐκαιρίας, τὴν ὁποίαν καθημερινῶς ζητῶ.

Τί ἀπρόοπτον ἤμποροῦσε νὰ συμ-
βῇ κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξείδιου ; Δὲν
ἐννοοῦσα τίποτε ! . . .

— Σᾶς εἶπα καὶ σας ἐπαναλαμβάνω,
πλοίαρχε, ἀπήντησα, ὅτι νὰ μὲν ἐπιθυ-
μῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ Κοννεκτικουτὸν
τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ δὲν θὰ μ' ἐμελε
διόλου ἂν ἐπέστρεφα ἔστω καὶ μετὰ τρεῖς
ἢ μετὰ ἑξὶ μῆνας, διὰ τούτου τοῦ δρό-
μου ἡ δι' ἐκείνου, καὶ θὰ μοῦ ἦτο ἐ-
πίσης ἀδιάφορον ἂν ἡ γολέτα σας ἐπρό-
κειτο νὰ προχωρήσῃ ἔστω καὶ μέχρι τῶν
ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν. . .

— Τὼν ἀνταρκτικῶν θαλασσῶν εἶπα-
τε ; ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ζωηρῶς,
ἀρπάζων τὴν χεῖρά μου καὶ ἀτενίζων με,
ὥς ἂν ἤθελε νὰ μὲ ἐκπλήξῃ μὲ τὸ βλέμμα του
εἰς τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου. — Διατί
ἀναφέρατε τὰς ἀνταρκτικὰς θαλάσσας ;
μὲ ἠρώτησε πάλιν μὲ τρέμουσαν φωνήν.

— Ἀπλούστατα ὅπως θάνεφερα καὶ
τὰς ἀρκτικὰς... τὸν βόρειον πόλον, ὅπως
καὶ τὸν νότιον...

Ὁ πλοίαρχος Λάν Γκνύ δὲν ἀπήντη-
σε. . . Μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐν δάκρυ ἀνέβλυ-
σεν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του. Καὶ κα-
τόπιν, ὥς ἂν μετέβαιναν ἐπίτηδες εἰς
ἄλλο θέμα, διὰ νὰποδιώξῃ κάποιαν λυ-
πηρὰν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν Ἰσως τῷ
ἐπροκάλεσεν ἡ ἀπάντησίς μου,

— Ὁ νότιος πόλος, εἶπε, ποῖος θὰ
ἐρριψκινδύνευε νὰ προχωρήσῃ ὡς ἐκεῖ
κάτω !

— Ὡ, θὰ ἦτο δύσκολον νὰ φθάσῃ
κανεὶς, καὶ μάλιστα ἀνωφελές, ἀπήντη-
σα. Ἐν τούτοις ὑπάρχουν χαρακτῆρες
ριψκινδυνοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνουν τοι-
αύτας ἐπιχειρήσεις.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΑΡΝΑΚΙΑ

Τώρα ποῦ ἐφυγαν τὰπιδόνια
μὲ τὰ μαῦρα χελιδόνια,
σὺν τὰ βλεπω ὅλα τὰρνακία
νῶρχωνται ἑστὰ λιθαδάκια
ἀπὸ τὸ βουνὸν τρεχάτα,
—σὺν τὰ βλέπω ἐτοὶ χιονάτα
μὲ τὴν ἄσπρη τους φλοκάτα,
λέω πῶς τάχει φορτωμένα
ὁ Χειμῶνας ἑνα-ἑνα,
νὰ μας φέρουνε τὰ χιονία...
τώρα ποῦ ἐφυγαν τὰπιδόνια
μὲ τὰ μαῦρα χελιδόνια !

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΧΡΩΜΑ

ἸΑΝ πρῶτα, πρὸ ὀλίγων ἀ-
κόμῃ ἡμερῶν, ἐξύπνησα, καὶ
ἀνοίξας τὸ πα-
ράθυρόν μου,
εὐρέθην ἐνώπι-
ον λευκοῦ πα-
... νοράματος. Τὴν νύκτα εἶχε

χιονίση καὶ ἡ πόλις ὅλη, αἱ στέγαι, οἱ
δρόμοι, τὰ δένδρα, οἱ λόφοι, τὰ πάντα
ἦσαν σκεπασμένα μὲ τὸν λευκὸν πέπλον
τῆς «Νύμφης τοῦ Βορᾶ.»

Ἡ χιών ἐκείνη τοῦτο εἶχε τὸ ἐξαιρε-
τικὸν διὰ τὰς Ἀθήνας : ὅτι ἦτο σχετι-
κῶς μακρόδιος, ὅτι παρέμεινε χωρὶς νά-
ναλυθῇ ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καὶ
τὴν ἄλλην ἀκόμῃ, εἰς πολλὰ δὲ σκιερὰ
μέρη καὶ τὴν τρίτην. Οὕτως ἡδυνήθη
ἐπὶ πολλὰς ὥρας νὰπολαύσω, νὰ χορ-
τάσω τρέπον τινὰ τὸ θέαμα τοῦ λευκοῦ
κάλλους ἀναλλοίωτον, —θέαμα, τὸ ὁποῖον
παραδόξως πληροῖ τὴν ψυχὴν μας ἀπὸ
εὐφροσύνης καὶ μας ὠθεῖ πρὸς γλυκεῖς
ρεμβασμούς...

Δὲν ἤξεύρω ἂν ἔτυχέ ποτε νὰκούσετε
τὰς Ἀθήνας ἀποκαλουμένας ἡ Λευκὴ ἢ
Πόλις. Ἡ προσωνομία αὕτη ἐδόθη πολ-
λάκις εἰς τὴν ὥραίαν μας πρωτεύουσαν
διὰ τὴν ἀφθονίαν τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν
νέων τῆς μαρμάρων, διὰ τὴν κυριαρχοῦ-
σαν ἐκείνην λευκότητα τῶν οἰκοδομῶν
τῆς. Νομίζω ὅμως, ὅτι καὶ τὰ ἄλλα χρώ-
ματα—τὸ κίτρινον, τὸ ρόδιον, τὸ κυανοῦν,
τὸ πράσινον, τὸ κεραμόχρουν,—συμπλέ-
κονται εἰς τὸ σύνολον τῆς πόλεως τόσον
ἐναμίλλως μετὰ τοῦ λευκοῦ, ὥστε ἡ ὀνο-
μασία Λευκὴ ἢ Πόλις δικαιολογεῖται
τελείως μόνον κατὰ τὰς ἡμέρας, κατὰ

τὰς ὁποίας αἱ Ἀθῆναι προβάλλουν ἐξαι-
ρηνς χιονοσκεπαστοί. Εἰς τὴν χώραν μας
τὴν μεσημβρινήν, τὴν ἀσυνείριστον εἰς πα-
ρετοὺς καὶ χιόνους, σπανίως τὸ λευκὸν
χρῶμα ἀπαντᾶται τόσον ἄφθονον, τόσον
ἐκτεταμένον. Καὶ ἡ σπάνις αὕτη ἴσα
ἴσα μᾶς κάμνει τότε νὰ το ἀπολαμβά-
νωμεν μὲ τόσον πόθον, μὲ τόσῃν χαρὰν.

Ἀλλὰ διατί ἀρά γε νὰ ποθῶμεν, νά-
γαπῶμεν τόσον τὸ λευκὸν χρῶμα ; Δι-
ατί νὰ μᾶς χαροποιῇ εἰς τόσον βαθ-
μὸν ἡ ἀφθονία του, διατί νὰ μᾶς συγκινή-
ῃ ἐπικράτησί του ;

Διότι, ἀγαπητοί μου, τὸ λευκὸν εἶνε τὸ
ὠραιότερον, τὸ ἀγνότερον, τὸ ποιητικώ-
ρον χρῶμα !

Ἡξεύρετε βεβαίως ἀπὸ τὴν Φυσικὴν,
ὅτι τὰ ἐπτὰ ἀρχικά χρώματα συνηνω-
μένα μᾶς δίδουν τὸ λευκόν. Εἶνε λοιπὸν
τὸ κορυφωμα, ἡ κορωνὴ τῶν χρωμάτων!
Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό.

Ἡ ἀπλότης του, ἡ τόσον γλυκεῖα
καὶ τόσον ἀπαλὴ εἰς τὸν ὀφθαλμόν,
ἡ καθαρότης του, ἡ ἀγνή καὶ ἁ-
σπλος, μᾶς γεννᾷ τὴν ἰδέαν μιᾶς
ἀγγελικῆς, μιᾶς οὐρανίας ἀθωότητος.
Ὅ,τι ὑψηλόν, ὅ,τι μέγα, ὅ,τι θεῖον,
ὅ,τι ἀθάνατον, ὅ,τι ἀγνόν, τὸ φανταζό-
μεθα λευκόν, τὸ παριστάνομεν ὡς λευ-
κόν. Καὶ αὐτὴν τὴν ἀθάνατον καὶ αἴδιον
ψυχὴν, τὴν βλέπομεν νοερῶς ὡς κατὰ τι
λευκόν. Λευκὴ εἶνε ἡ περιβολὴ καὶ λευ-
καὶ αἱ πτέρυγες τῶν ἀγγέλων. Ἐν εἶδει
λευκῆς περιστρεφῆς κατῆλθεν ἐξ οὐρανοῦ
τὸ Ἅγιον Πνεῦμα. Καὶ εἰς τὴν Μετα-
μόρφωσιν, τὰ ἱμάτια τοῦ Χριστοῦ καὶ
τῶν Προφητῶν ἀνέλαμψαν πρὸ τῶν ὀ-
φθαλμῶν τῶν Ἀποστόλων λευκά ὡς ἡ
χιών.

Εἰς τὴν φύσιν, εἰς τὴν τέχνην, εἰς
τὴν ζωὴν, παντοῦ, ὅ,τι ὠραῖον καὶ ὑψη-
λόν, μᾶς παρουσιάζεται ὡς λευκόν. Λευ-
κὸς εἶνε ὁ ἀφρὸς τοῦ κύματος. Λευκὸν
εἶνε τὸ γάλα τῆς μητρὸς, ἡ πρώτη καὶ
ἀγνή τροφή τοῦ ἀνθρώπου. Λευκὸν τὸ
σπάργανον καὶ λευκὸν τὸ σάβανον, ἡ
πρώτη καὶ τελευταία περιβολὴ τοῦ θνη-
τοῦ. Τὰ λαμπρότερα, τὰ ἀγνότερα ἄνθη
εἶνε τὰ λευκά. Λευκὸς καὶ ὁ κύκνος ὁ
πολυύμνητος καὶ ποιητικὸς. Λευκὸν καὶ
τὸ πρόβατον τὸ ἁθὼν, τὸ ὁποῖον κρα-
τεῖ ἐπὶ τῶν ὄμων. Του ὁ Ποιμὴν ὁ κα-
λός. Λευκὰ τὰ ἐνδύματα τῶν παρθένων,
λευκὸς ὁ πέπλος καὶ ὁ στέφανος τῆς
νύμφης. Καὶ δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας
ἰδιαιτέρως, λευκὰ εἶνε τὰ μάρμαρα τῶν
ἀθανάτων ἐρείφων μας, λευκὸς ὁ Παρ-
θενὼν τῆς ἀρχαίας μας δόξης. Ἀκόμῃ
καὶ τὸν Σταυρόν, τὸ θεῖον ἐμβλημα τῆς
σωτηρίας, λευκὸν τὸν παριστᾷ ἡ σημαία
μας ἐπὶ οὐρανοῦ κυανοῦ. Ὅταν δ' ἐδλε-
πα προχθὲς ἐνώπιόν μου τὴν λευκὴν ἐ-
κτασιν τῆς χιόνος ἐγγίζουσιν ἐκεῖ-κάτω
τὸ κυανοῦν τοῦ ἀνεφέλου οὐρανοῦ, μοὶ
ἐφάνη ὅτι ἡ φύσις ὅλη ἐσκεπάζθη ὑπὸ

τὰς πτυχὰς μιᾶς ἀπεράντου ἐλληνικῆς
σημαίας !

Ἄν τὸ πονηρὸν εἶνε μαῦρον, τὸ ἀ-
γαθὸν εἶνε λευκόν. Μία χιονοσκεπαστος
ἐκτασις μᾶς παρουσιάζει τὴν τελειοτέραν
ἴσως αἰσθητὴν ἐμράνισιν τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ
δι' αὐτὸ μᾶς κάμνει νὰ ἐνθυμούμεθα ὅλα
τὰ ὠραία, τὰ ὑψηλά, τὰ ἀγνά, τὰ λευκά
πράγματα. Εἶνε τρόπον τινὰ ἡ ἀγαθότης
τοῦ Θεοῦ, κατερχομένη καὶ σκέπουσα
τὴν γῆν. Τὴν νύκτα τοῦ Δεκεμβρίου,
καθ' ἣν ἐγεννήθη ὁ Χριστός, ἡ γῆ ἦτο
χιονοσκεπαστος. . .

Καὶ ἐνῶ ἐρρέμεθα πρὸ τῆς χιονι-
σμένης πόλεως, ἐνῶ ἐτρέφωμεν οἱ ὀφθαλ-
μοί μου εἰς τὴν ἀπειρον καὶ ἐκπαγλὸν
λευκότητά της, ἐσυλλογιζόμεν μουσικῶς
ὅτι τοιαύτη λευκότης ἱερὰ καὶ ἁσπλος
πρέπει νὰ βασιλεύῃ πάντοτε ἐντὸς μας,
ὅτι λευκὰ πρέπει νὰ εἶνε τὰ αἰσθητά
μας, καὶ λευκοὶ οἱ διαλογισμοί μας, καὶ
λευκὴ ἡ καρδιά μας καὶ λευκὴ ἡ συνεί-
δησις μας !

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΥ

Κάποιος Βασιλεὺς, μίαν ἡμέραν χει-
μῶνος ψυχροτάτην, εἶχεν ἐξέλθῃ, καὶ
μολονότι βαρύντα ἐνδεδωμένος καὶ κα-
τάκλειστος εἰς τὴν ἁμαξάν του, ἐκρύνε
φοβερά.

Εἰς τὴν δρόμον συνήντησεν ἓνα πτω-
χὸν ρακένδυτον, σχεδὸν ἡμίγυμνον, ὁ ὁ-
ποῖος ὅμως δὲν ἐφάνετο νὰ κρυόνῃ δι-
όλου.

Τοῦτο ἔκαμεν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Βα-
σιλέα, καὶ διατάξας τὴν ἁμαξάν του νὰ
σταθῇ, ἐκάλεσε πλησίον του τὸν πτωχόν.

— Δὲν κρυώνεις ; τὸν ἠρώτησε.

— Καθόλου, Μεγαλειότατε.

— Περιέργον πρᾶγμα ! Ἐγὼ μὲ τό-
σα ρούχα, καὶ πάλιν τρέμω. Καὶ σὺ
ποῦ δὲν φορεῖς σχεδὸν τίποτε...

— Ὅχι δά, Μεγαλειότατε ! διέκοψεν
ὁ πτωχὸς μειδιῶν. Ἐγὼ φορῶ ὅ,τι ἐ-
χω. Φορέσετε καὶ σῆς ὅ,τι ἔχεις τε
καὶ νὰ ἰδῇτε ὅτι δὲν θὰ κρυόνετε καθό-
λου !

Καὶ ὑποκλιθεὶς μόνον ὁ πτωχὸς—δι-
ότι δὲν εἶχε καπέλον, νὰ το βγάλῃ,—
ἀπεμακρύνθη.

— Ναι, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βασι-
λεὺς, ἀλήθεια λέγει. Δὲν κρυώνει, διότι
εἰμπορεῖ νὰ φορῇ ὅσα ἔχει... καὶ ἔχει τό-
σον ὀλίγα ! Ἐγὼ ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ
φορῶ ὅσα ἔχω, διότι ἔχω πολλὰ. Βέ-
βαια τότε δὲν θὰ ἐκρύνω, θὰ ἐγίνόμην ὁ-
μως γελοῖος... Ὡ, ἀδυναμία Βασιλέως
καὶ παντοδυναμία πτωχοῦ !

Καὶ διέταξε τὴν ἁμαξάν νὰ προχω-
ρήσῃ μελαγχολικῶς καὶ κρυόνων ἀκόμῃ
περισσότερον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΥΜΠΑΝΙΣΤΗΣ

Τὴν ἐσπέραν τῆς μάχης τοῦ Ἀρκόλου,* ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμῃ εἰς τὰς προφυλακάς, εὐθὺς μόλις ἀφιπεύσας, ἠρώτησε :

— Ποῦ εἶνε αὐτός ὁ μικρὸς τυμπανιστής ;

— Πρὸ ὀλίγου ἔπινε μαζὶ μὲ τοὺς γρεναδιέρους, στρατηγέ· καὶ μάλιστα ἐφιλονεικοῦσαν ποῖος νὰ τον πρωτοπάρῃ διὰ τὴν κάμῃ τὸ δεῖπνον, ἀπεκρίθη

τιζόμενος ἀμυδρῶς ἀπὸ τὰς δάδας καὶ ἀπὸ τὰς πυράς τοῦ στρατοπέδου, τὰς μισοσδυμένας πλέον, οἱ δαυλοὶ τῶν ὀπείων, ἀναπηδῶντες ὑπὸ τὰ στρατιωτικὰ ὑποδήματα, διέχνουν σπινθηρὰς εἰς τὴν αὐρὰν τῆς νυκτός.

Κάπου-κάπου κανένας σκοπὸς ἐφώναζε : «Τίς εἶ !» καὶ κατόπιν, ἀναγνωρίζων τοὺς ἀρχηγούς του, ἐπαρουσίαζεν ὅπλα.

— Μήπως εἶδες τὸν τυμπανιστὴν, Ἀνδρέα ; ἠρώτησεν εἰς τῶν ἀξιωματικῶν ἓνα παλαιὸν στρατιώτην, ὁ ὁποῖος ἐμβάλλωνε τὴν στολὴν του εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης.

— Τέτοιαν ὥρα περὶ θὰ κοιμᾶται, καθὼς καὶ οἱ ἄλλοι, λοχαγέ μου ! ἀπήντησεν ὁ στρατιώτης. Σήμερον, βλέπετε, τὰ παιδιὰ ἐκουράσθησαν πάρα πολὺ. Νά, ἐκεῖ κάτω, εἰς τὴν τρίτην σκηνὴν, δεξιᾷ.

Ὁ ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνῃ ὀπίσω, ἐφθασε πάλιν τὸν στρατηγὸν καὶ ὅλοι μαζὶ διηυθύνοντες τὸν πολεμικὸν πρὸς τὸ ὑποδείχθαι μέρος. Ὁ Βοναπάρτης δὲν ἠθέλησε νὰ προειδοποιηθῇ περὶ τῆς ἐπισκέψεως ὁ μικρὸς ἥρως τῆς ἡμέρας, καὶ ἐβάδισε κατ' ἐυθείαν πρὸς τὴν σκηνὴν.

Ὁμιλίας ἠκούοντο ἀπὸ μέσα. Ὁ στρατηγὸς ἐνεύσε νὰ σταθοῦν ἔξω καὶ νὰκούσουν.

— Θέλετε νὰ σὰς τα διηγηθῶ ; ἔβαρθηκα ! Εἶνε ἡ δεκάτη φορὰ ποῦ τὰ διηγοῦμαι ! ἔλεγεν ὁ τυμπανιστής.

— Σ' ἐμὰς ὅμως δὲν τα εἶπες ! δὲν μὰς τα εἶπες ! ἐφώναζαν οἱ στρατιῶται.

— Ἴσως ! Τὰ εἶπα ὅμως εἰς τοὺς οὐσάρους, εἰς τοὺς δραγόνους, εἰς ἀξιωματικούς, εἰς ὅλους τελοσπάντων !

— Δὲν πειράζει ! Εἰπέ τα ἄλλη μιὰ φορὰ.

— Ἄς εἶνε ! Ἐπειτα ἡ ἱστορία μου δὲν εἶνε πολὺ μακρυνή. Ἀκούσατε. Ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἤθελε νὰ κυριεύσῃ μίαν γέφυραν, τὴν ὁποίαν κατεῖχον οἱ Αὐστριακοί. Φαίνεται ὅμως ὅτι οἱ γρεναδιέροι δὲν το εἶχαν σκοπὸν νὰ πεθάνουν σήμερον, καὶ δὲν ἐπροχώρουσαν οὔτε βῆμα. Τότε ἐγὼ πηγαίνω κατ' ἐυθείαν εἰς τὴν γέφυραν καὶ ἀρχίζω νὰ κτυπῶ ἔφοδον. Μὰ μὲ μίαν ὁρμὴν, ποῦ ἐπῆγα νὰ σπάσω τὸ τύμπανον. Ἐνόμизες ὅτι τὸ τύμπανον τοὺς ἐφώναζε : « Ἐμ-

Ἐμπρός ! » Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐβάσταξε καὶ πολὺ. Τὸ τύμπανόν μου ὠμίλησε καλὰ, οἱ γρεναδιέροι τὸ ἠσθάνθησαν καὶ μετὰ δύο λεπτὰ τῆς ὥρας εὐρισκόμεθα εἰς τὴν ἄλλην ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ.

— Ὑστερα ;

— Ἐ, ὕστερα ; Ἐγὼ καὶ ὁ Βοναπάρτης ἐκερδίσαμεν τὴν μάχην !

— Καλὰ λές ! ἀνέκραξεν ὁ ἀρχιστρατήγος, εἰσερχόμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὴν σκηνὴν. Εἰσαι γενναῖον παιδί. Τί θέλεις διὰ τὸ σημερινόν σου ἀνδραγάθημα ;

— Δὲν θέλω τίποτε ἄλλο, στρατηγέ, ἀπὸ τὴν σκηνὴν ὁ μικρὸς τυμπανιστής, ἀνορθούμενος ἐξαίφνης καὶ χαίρει τὸν στρατιωτικῶς, παρὰ νὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ εἰσέλθω πρῶτος, κτυπῶν τὸ τύμπανόν μου, εἰς τὴν πρώτην πόλιν ποὺ θὰ πάρωμεν...

— Ἡμεῖς οἱ δύο, ὅπως καὶ τὴν σημερινὴν νίκην, εἶπεν ὁ Βοναπάρτης μειδίων. Πολὺ καλὰ· θὰ σου γίνῃ ἡ χάρις, καὶ μάλιστα θὰ σου χαρίσω ἐπίτηδες ραβδίον ἀπὸ ἐλεφαντόδοντος καὶ χρυσόν !

— Ζήτω ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ! ἔκραξαν οἱ στρατιῶται χειροκροτοῦντες. (Ἱστορικόν).

KIMON AKKIADES

ΜΑΥΡΟΣ ΠΟΝΟΣ

Ἐνα πουλάκι φυλακισμένο μέσ' ἐντὸς κλουβίου τοῦ κ' ἔρημο Ἰούδα κ' ἐβλεπεν ἄλλο, ποῦ εὐτυχεῖται μέσ' ἐντὸς περιβάλλει συγχροπετοῦσε.

Τὸ καυχησιάρικο αὐτοῦ πουλάκι ποῦ ἐκελαϊδύσει σὰν ἑμπασμένο, μετὰ τὸ καθένα του τραγουδάει πικραίνει τὸ ἄλλο τὸ σκλαβωμένο.

Κ' ἔλεγε πάντα : ἰδὲς τὴ φωνὴν μου καὶ τὸ πολὺχρομο φτέρωμά μου. Πές μου, μὲ μοιάζει ποὺ κατένα ; Δὲν εἶμαι ἀρχόντας μ' ἔπρὸς ἐσένα ;

Καὶ ὅταν κάποιον ἄσπαιρ' ἐκείνο, ἀγάλλει-ἀγάλλει ἀρχίζει τὸ ἄλλο τῆς συμφορᾶς του νὰ ψάλλῃ θρήνη, νὰ λέγῃ τὸν πόνον του τὸν μεγάλο :

— Πουλάκι ἐλεύθερο, ἀπ' τὰ καλὰ σου ἄχ ! ἄλλο τίποτε δὲν ἐζηλεύω. Δός μου μονάχα τὴν ἑλευθερίαν σου καὶ ἰδὲς με τότε πῶς βασιλεύω. »

Ἐτσι μιλοῦσαν, μὰ ἔνα γερὰκι ἔαφρον προβάλλει γύρω κυττάζει καὶ τὸ ἐλεύθερο ἐκεῖνο πουλάκι, μόλις τὸ βλέπει, εὐθὺς τ' ἀρπάζει.

Καὶ τὸ πουλάκι τὸ πικραμένο μέσ' ἐντὸς σκλαβιᾶς του τὴν δυστυχίαν γὰρ ἐκεῖνο τώρα τὸ σκοτωμένο θρηνεῖ καὶ λέγει μ' ἀπελπισία :

— Ποῦ τὸ ταλαίπωρο, ποῦ τὸ νύχι τοῦ δόλιου ἐχθροῦ μὰς σὲ θανατώνει, πικρὰ σὲ κλαίγω μὰ εἶν' ἀλήθεια πῶς ἐγὼ ἔχω πλεῖν δόλια τύχη, γιὰτὶ αἰώνια ἐμὲ σκοτώνει ὁ μαῦρος πόνος, ποῦ ἔχω ἄτὰρ στήθια.

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ

ROBINΣΩΝΕΣ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 21)

Ἡναγκάσθησαν νὰ πωλήσουν κάτι μικρὰ ἀσημικὰ ποῦ εἶχαν, καὶ ὕστερα τὰ δίκτυα τοῦ Δερρῆ, τὰ ὁποῖα ἐξέβρασαν ἡ θάλασσα, ὡς τελευταίαν ἐλεημοσύνην ! Μὲ αὐτὰ ἐπέρασαν τὸν χειμῶνα. Ἀλλ' ἡ ἀσθένεια τῆς Αἰμυλίας ἐπέμενεν. Ἡ σκληρὴ γυναικα, ποῦ ἐπωλοῦσε τὸ κρέας, ἠρνήθη νὰ δώσῃ ὀλίγον διὰ τὴν ἀσθενή.

« Ἀς μὴν ἐμάθαινε τὴν κόρη τῆς ἐστὶ ! εἶπεν. Ἄν ἡ Μηλιὰ ἐδούλευε, ἡμποροῦσε σήμερον νὰ βγάλῃ τὸ ψωμάκι τῆς ! »

Μίαν ἡμέραν ἡ Ἀγγελικὴ ἔφερε τὸν ἱερέα, ὁ ὁποῖος τὴν ἄλλην ἡμέραν ἤλθε μὲ τὴν Ἀγίαν Μετάληψιν καὶ ἐκοινώνησε τὴν χήραν. Ἐπειτα ἡ γραῖα γειτόνισσα ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ δωμάτιον τὰ παιδιὰ... ἔπειτα τὰ ἐφώναξε πάλιν καὶ τοὺς εἶπεν :

— Ἐλάτε νὰ φιλήσετε τὴ μητέρα σας, γιατί πέθανε !

Ὅταν ἡ Μηλιὰ ἐφίλησε τὸ κατάψυχρον μέτωπον τῆς μητέρας τῆς, εἶδε τὰ μάτια τῆς κλειστὰ καὶ ἐνόησεν ὅτι δὲν ἐμελλε πλέον νὰ τὰνοῖξη...

Μετὰ τὴν κηδείαν, ἐγύρισαν ὅλοι εἰς τὸ σπίτι. Ἡ γραῖα Ἀγγελικὴ ἔβαλε τὰ παιδιὰ εἰς τὸ δωμάτιόν των καὶ τοὺς εἶπε νὰ σταθοῦν ἐκεῖ ἡσυχά. . . Εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἦσαν διάφοροι ἄνθρωποι καὶ συνομιλοῦσαν. Ἡ Μηλιὰ ἤκουσε μὲ τρόμον τὴν φωνὴν τῆς κακῆς καπῆλου, ἡ ὁποία ἔλεγεν :

— Αὐτὰ τὰ παιδιὰ τώρα μένουν ἔτσι, εἰς τὸν δρόμον !

Ἐνας ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ἡ Μηλιὰ ἐβλεπε πρώτην φορὰν, καὶ ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι εἶνε ἐξαδελφὸς τοῦ πατέρα τῆς, ἐπρόσθεσε :

— Θὰ πουλήσουν τὸ σπίτι· ἀλλὰ μὲ τὰ λεπτὰ που θὰ πιάσουν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ζήσουν.

Τότε ἡ κάπηλος εἶπε :

— Ἐγὼ πέρνω τὸ κορίτσι· ἐσὺ πάρε τὸ ἀγόρι· θὰ τα βάλουμε νὰ δουλέψουν, καὶ γερὰ μάλιστα !

— Νὰ μὴ κτυπᾷς ὅμως τὴν Μηλιὰ, γιατί δὲν εἶνε συνειθισμένη ! εἶπεν ἡ γρηῃ Ἀγγελικὴ πρὸς τὴν κάπηλον.

— Δὲν πειράζει· τὴν κάνω ἐγὼ καὶ συνειθίζει ! ἀπήντησεν ἡ κακὴ γυναικα.

— Τοῦλάχιστον τὸν Γιαννάκη, ποῦ εἶνε τόσο μικρὸς, ἐσὺ μὴ τον κακομεταχειρίζεσαι ! εἶπε πάλιν ἡ Ἀγγελικὴ πρὸς τὸν ἐξαδελφὸν τοῦ Δερρῆ.

— Φθάνει νὰ δουλεύῃ ! εἰδεμὴ ἀλλοιμονό του ! ἀπήντησεν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαίνετο διόλου καλλίτερος ἀπὸ τὴν κάπηλον. Θὰ τον πάρω αὐριο τὸ μεσημέρι.

— Κυρὰ-Ἀγγελικὴ, ἠρώτησε τότε ἡ κάπηλος· μπορεῖς νὰ μου φυλάξης τὴν Μηλιὰ ὡς αὐριο ;

— Τώρα καὶ τὰ δύο κοιμῶνται, ἀπεκρίθη ἡ γραῖα. Κλειδώνω ἀπέξω τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ, καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ.

Καὶ πράγματι ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Ὅλοι ἐφυγαν, καὶ τὰ μικρὰ ἔμειναν εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

Ἐπρόμαξε, τὰ ἔχασεν ἡ Μηλιὰ. Ἀλλὰ ὕστερα, ἐπλησίασε τὸν ἀδελφόν τῆς καὶ ἤρχισε νὰ συλλογίζεται περὶ τοῦ πρακτέου.

Τί ; θὰ τοὺς ἐχώριζαν ; . . Ὅχι ! καλλίτερα νὰ ἐπὶ γαίαναν νὰ εὐρουν τοὺς γονεῖς των, ριπτόμενοι εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ πάλιν τὴν ἐτρόμαξεν. Ἡ θάλασσα ἦτο τόσο βαθεῖα !.. καὶ καθὼς ἔλεγεν ὁ Μαρτίνος, τόσο κακιά ! — Τί νὰ κάμῃ ; Νὰ σταθῇ λοιπὸν νὰ τῆς πάρουν τὸν Γιαννάκη ; καὶ νὰ γίνῃ αὐτὴ ὑπηρέτρια τῆς κακῆς ἐκείνης γυναικας ; Ὅχι, ποτέ !

Τότε ἐνθυμήθη ὅτι ἡ μητέρα τῆς τῆς ὠμιλοῦσε συχνὰ διὰ μίαν ἀδελφὴν τῆς, διὰ τὴν θείαν-Κατίαν, ἡ ὁποία ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸ σπίτι μιᾶς πλουσίας κυρίας, εἰς τοὺς Παρίσι, καὶ τοὺς ἔλεγε :

— Ἀ, ἡ θεῖά σας εἶνε πολὺ καλὴ. Νὰ σας ἐβλεπε, θὰ σας ἀγαποῦσε σὰν δικά της παιδιὰ.

Διὰτὶ τάχα νὰ μὴν ὑπάγουν τώρα νὰ τὴν εὐρουν ; Ἀλλὰ πῶς ; Ἄν ἔκαμναν νὰ φύγουν θὰ τοὺς ἐπιάσαν καὶ θὰ τοὺς ἐγύριζαν ὀπίσω. Ἄν δὲν ἐφευγαν, ἀκόμη χειρότερα !

Τότε ἡ Μηλιὰ ἐσυλλογίσθη τὸ παλάτι τῆς . . . Νὰ ἰδέα μιὰ φορὰ ! Ἐκεῖ θὰ ἡμποροῦσαν νὰ κρυφθοῦν ὅσον καιρὸν ἤθελαν, καὶ ὕστερα, ἀφ' οὗ πια θὰ τοὺς ἐνόμιζαν χαμένους ἢ πνιγμένους, θὰ ἐξεκινούσαν διὰ τὸ Παρίσι καὶ θὰ ἐφθάναν μιὰ καὶ εἰς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς θεῖας Κατίνας ! Τί ὠραία ἰδέα !

Χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ ἐξημερώσῃ, ἡ Μηλιὰ ἐξύπνησε τὸν Γιαννάκη καὶ τοὺς ἐφόρεσε τὰ καλλήτερά του φορέματα. Τὸ ἴδιο ἔκαμε καὶ διὰ τὸν αὐτὸν τῆς ἔπειτα ἐμάζευσε ὅτι εὐρεν εἰς τὸ σπίτι φαγώσιμον, (ὀλίγον ψωμί, ὀλίγον λαρδί

καὶ ὀλίγον τυρὶ), καὶ τὰ ἔβαλεν ὅλα εἰς ἓνα καλάθι. Ὅταν ἐφόρεσε καὶ τὸ καπέλον τῆς, ἡ Μηλιὰ ἐσυλλογίσθη τὸν μικρὸν τῆς θησαυρόν.

Κάθε φορὰν ποῦ ἐπωλοῦσε τὰ ψάρια τοὺς εἰς καλὴν τιμὴν, ὁ Νικόλας Δερρῆς συνειθίζε νὰ δίδῃ εἰς τὴν κόρην του ὀλίγες δεκάρες, τὰς ὁποίας ἐκείνη ἐριπτεν εἰς ἓνα κουμπάρν. Ἡ μητέρα τῆς δὲν τὴν εἶχεν ἀφήσῃ ποτὲ νὰ τον σπάσῃ, ἀκόμη καὶ τότε ποῦ δὲν εἶχαν νὰ φάγουν. Ἀλλὰ σήμερον ἡ περίστασις ἦτο πολὺ σοβαρά. Ἡ Μηλιὰ ἐσπασε τὸν κουμπάρν καὶ διαμῖās τῆς ἐφάνη ὅτι ἐπλοῦτῃσε. Τέσσαρα φράγκα ! ὀλόκληρη περιουσία ! Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν ξεχάσῃ.

« Ἐλα, πᾶμε ! » εἶπε πρὸς τὸν Γιαννάκη.

Ἡνοῖξε τὸ παράθυρον, πρὸς τὸν κήπον, ἐκὰτέβασε πρῶτα τὸν ἀδελφόν τῆς, κατέβη ὕστερα καὶ ἡ ἴδια, ἐπέρασαν μαζὶ τὸν φράκτον τοῦ κήπου, καὶ εὐρέθησαν εἰς τὸ ἀκρογιάλι.

— «Ποῦ θὰ πᾶμε ; ἠρώτησεν ὁ Γιαννάκης ;

— Εἰς τὸ παλάτι μου ! » ἀπήντησεν ἡ Μηλιὰ.

Χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ ἄλλο τίποτε, — τόσο ἦτο συνειθισμένος νὰ τὴν ἀκούῃ καὶ νὰ τὴν πιστεύῃ, ὅτι καὶ ἂν τοῦ

«Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε» (Σελ. 29. στήλ. γ')

ἔλεγε, — ὁ Γιαννάκης ἠκολούθησε τὴν ἀδελφὴν του... Μίαν στιγμὴν ὁ ἄνεμος ἤρπασε τὸ καπέλον τῆς Μηλιᾶς, καὶ πο ἐκυνήγησαν νὰ το πιάσουν μὲ γέλια. Οὕτω ἡ φυγὴ των μετεβάλλετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς διασκεδαστικὴν ἐκδρομὴν. . .

Ἀλλ' ἡ νύκτα, ὅσον ἐπροχωροῦσε, ἐγίνετο τόσο σκοτεινὴ, ὥστε ὁ Γιαννάκης ἤρχισε νὰ φοβῆται. Μὲ τὸ ἓνα χεῖρ ἐκρατοῦσε τὰ ὑποδήματά του, δεξιὰν καὶ τὰ δύο· μὲ τὸ ἄλλο ἐκρατοῦσε τὴν ἀδελφὴν του ἀπὸ τὸ φόρεμα. Καὶ ἐρωτοῦσε κάθε τόσο μὲ αγωνίαν :

— Κοντεύουμε νὰ φθάσουμε ;

Μεθ' ὅλην τὴν εἰς τὴν Μηλιὰν πεποιθὴσίν του, ἀπεδείχασεν ὅταν εἶδεν, ὅτι ἐπρόκειτο νὰ εἰσχωρήσουν μέσα εἰς τὸν Μεγάλον Βράχον, καὶ ἐκάθισεν, ἀρνούμενος νὰ προχωρήσῃ. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Μηλιὰ ἐβγάξε τὴν ἄμμου, ἡ ὁποία ἐσκέπαζε τὴν τρύπαν.

« Καὶ ἀρχίζω νὰ κτυπῶ ἔφοδον, μὰ μὲ μίαν ὁρμὴν, ποῦ ἐπῆγα νὰ σπάσω τὸ τύμπανον. » (Σελ. 28. στήλ. β')

εἰς τῶν ἀξιωματικῶν, οἱ ὁποῖοι τὸν συνώδευαν.

— Ἄς μού τον φέρουν ἐδῶ !

Καὶ μετανόησας ἀμέσως :

— Ὅχι, καλλίτερα νὰ ὑπάγω ἐγὼ, εἶπεν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἐν Ἰταλία στρατοῦ. Γρήγορα, ἄς φέρουν φῶτα. Καὶ σεις, κύριοι, ἐλάτε μαζὶ μου !

Καὶ ὁ μικρὸς ὁμιλος ἐξεκίνησε, φω-

*) Arcole, πόλις τῆς Ἰταλίας, ὅπου ὁ στρατηγὸς Βοναπάρτης ἐνίκησε τοὺς Αὐστριακοὺς τῷ 1796.

— "Ελα, γιατί θά μας προφοθήσῃ ἡ θάλασσα! τῷ ἔλεγε.

Καί ἐπειδὴ ὁ μικρὸς δὲν ᾔθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ περάσῃ πρῶτος εἰς τὸν ὑπόγειον διάδρομον, εἰσῆλθεν ἐκείνη.

— Πιάσου καλὰ ἀπὸ τὰ πόδια μου! τῷ ἐφώναξε.

Ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μὴ μείνῃ μόνος, ὁ Γιαννάκης ἐπιάσθη ἀπὸ τὰ πόδια τῆς ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία τὸν ἔσυρε μὲ κόπον καὶ τὸν ἐπέρασεν ἕως εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην. Ἐπείστρεψε κατόπι διὰ νὰ πάρῃ τὸ καλὸν μὲ τὰ φαγητά, ἐδοήθησε τὸν ἀδελφόν της νὰ νάβῃ τὴν κλίμακα, καὶ ἐμῆλκον καὶ οἱ δύο εἰς τὸ σπήλαιον.

Ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀνατεῖλῃ ἡ σελήνη καὶ αἱ ἀστὲρές της, εἰσδύονσαι ἀπὸ τὴν εἴσοδον, ἐφώτιζαν τὸ μαγικὸν παλάτι. Ἡ Μηλιά ἡσθάνθη τὴν εὐχαρίστησιν, ὥστε ἐγονάτισε, ἔβαλε καὶ τὸν Γιαννάκην νὰ γονατίσῃ πλησίον της, καὶ εἶπαν καὶ οἱ δύο τὴν προσευχὴν των... Κατόπιν, ἐξηγτημένα ἀπὸ τὸν κόπον τὰ δύο ὄρφανά, ἐξηπλώθησαν ἐπάνω εἰς τὴν ἄμμοον καὶ ἐκοιμήθησαν βαθύτατα.

Ὅταν ἐξύπνησαν, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ἐπλημύρρει τὸ σπήλαιον. Ἐκύτταξαν ἔξω. Ἡ θάλασσα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐπιστρέψῃ, ἐξετείνετο ἕως τοὺς βράχους, γαληνιαία. Περιχαρῇ διὰ τὴν σωτηρίαν των, τὰ παῖδιά ἐπρογεμμάτισαν μὲ πολλὴν ὄρεξιν. Ἄλλ' ἐμελαγχόλησαν πάλιν, ὅταν ἐσυλλογίσθησαν τὸ τραπέζι, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκάθηντο ἄλλοτε καὶ οἱ τέσσαρες... Ὁ πατέρας ἔλαυε πρῶτος ὕστερα ἡ μητέρα καὶ τώρα ἐμειναν μόνα, διωγμένα ἀπὸ τὸ σπιτάκι των, ἔρημα μέσα εἰς τὸ παλάτι τοῦ βράχου, ὠραίον καὶ μέν, ἀλλὰ πάρα πολὺ μέγαλον, διὰ τὰ μικρὰ ὄρφανά, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν πλέον ἐκείνους, τοὺς ὁποίους τόσον ἡγάπων!

— Γιατί ἤλθαμε ἐδῶ; ἔλεγεν ὁ Γιαννάκης πρὸς τὴν ἀδελφὴν του δὲν μου ἀρέσει... Δὲν ἔχομε οὔτε κρεβάτι, οὔτε σουπιέρα, οὔτε χουλιάρι, οὔτε σούπα...

Τότε ἡ Μηλιά τῷ διηγήθη τὰ περὶ τῆς κακῆς καπῆλου, ἡ ὁποία εἶχε σκοπὸν νὰ τοὺς χωρίσῃ καὶ νὰ τοὺς κλέψῃ, τὸν ἕνα μακρὰν τοῦ ἄλλου.

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θά σ' ἀρίσω ποτέ, Μηλιά μου! ἀνέκραξεν ὁ μικρὸς. Ἄς μείνομε ἐδῶ. Ἐσὺ ξεῦρες ἀπ' ὅλα, καὶ θά ἡμπορεῖς νὰ κάμνῃς καὶ σούπα, νὰ τὴν τρώωμε μαζὶ... Μόνον ποῦ δὲν θά ἔχωμε κρεβάτι... ὁ ἄμμος δὲν εἶνε μαλακὸς σὰν τὰ στρώματά μας, καὶ ἀπὸς ἐκρύβωνα χωρὶς σκέπασμα...

Ἀλήθεια, πῶς θά ἀντεῖχον τὰ δυστυχῆ πλάσματα εἰς τόσας στερήσεις;... Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ ποθῶνουν ἐκεῖ-μέσα, τοὺλάχιστον θά πέθνησκον μαζὶ...

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΔΥΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Τὴν ἀνοίξῃ, ποῦ ὅλα γύρω ἀνθίζουν, Μυριόχρωμα τὸν κῆπο πλημμυρίζουν. Τὰ ῥοῦα ὅλα χάρι καὶ δροσιά. Γελιέται ὁ κῆπος τότε καὶ νομίζει, Πῶς ὁ Θεὸς γιὰ πάντα τοῦ χαρίζει. Αὐτὴ τὴν ἀνθισμένη φορεσιά.

Ὅμως χειμῶνας φθάνει κ' ἐνα-ἕνα Πέφθουν τὰ ῥοῦα τότε μαδημένα. Κ' ἐρημωμένα μένουν τὰ κλαδιά, Μὰ τότε, ταπεινοῦλι καὶ κρυμμένο, Ἐνα λουλουδί, ἀνθεὶ χαριτωμένο: Ὁ μ ε ν ε ξ έ ς, μ' οὐράνια μυρωδιά.

Τὴν νεότητά μας, ποῦ ὅλα γύρω ἀνθίζουν, Καὶ τὴν καρδιά οἱ ἐλπιδες πλημ-

Τριαντάφυλλα χρυσὰ καὶ δροσερά. Γελιέται κ' ἡ καρδούλα καὶ νομίζει. Πῶς ὁ Θεὸς γιὰ πάντα τῆς χαρίζει. Αὐτὴ τὴν ἀνοιξιὰτικὴν χαρά.

Τὰ γερατειὰ πλακώνουν ὅμως κρούα, Μαδοῦνε κ' οἱ ἐλπίδες μία-μία. Κ' ἐρημωμένη μένει κ' ἡ καρδιά. Μὰ τότε, ταπεινοῦλι καὶ κρυμμένο, Ἐνα λουλουδί ἀνθεὶ χαριτωμένο: Ἡ ἄ ν ἄ μ ν η σ ι μ' οὐράνια μυρωδιά.

N. I. ΧΑΤΖΙΑΔΑΚΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΑΛΕΞΙΒΡΟΧΙΟΥ

Ἦτο μίαν φορὰν ἕνα παλαιὸν ἀλεξι-βρόχιον πολὺ κακὸτροπον. Εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸ μικρὸν εἰς τὴν οἰκίαν κάθυρον, καὶ παρεπονέτο, ὅτι εἶχε ρευματισμούς εἰς τὰς ἀρθρώσεις του. Ἀπηύθυνε δὲ τὰ παράπονά του εἰς μίαν ὠραίαν ῥοδόχρουν ὀμβρέλλαν τοῦ ἡλίου, πλησίον τῆς ὁποίας το εἶχαν τοποθετήσῃ, διὰ νὰ στεγνώσῃ.

— Ἀχ! τί δυστυχισμένα ὄντα, ποῦ ὑπάρχουνε προστριβόμενον μὲ κακεντρέχειαν εἰς τὸ λαμπρὸν φόρεμα τῆς γειτονίσσης σου, διὰ νὰ τὴν βρέξῃ καὶ αὐτήν.

— Πραγματικῶς, ἀπήντησεν αὐτὴ, προσβληθεῖσα ὑπάρχουν πολλοὶ δυστυχεῖς, ποῦ εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ ζοῦν κοντὰ σὲ γέρους παραπονιάρικους, χωρὶς ἀνατροπὴν καὶ λεπτότητα, καθὼς σύ... Καὶ ἐν τούτοις ζῶμεν εἰς τὴν ἰδίαν κοινωνίαν, καὶ ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ἀποκτήσῃ τρόπους εὐγενεστέρους...

— Ἐτοί νομίζεις, φίλη μου; Ἡθελα ὅμως νὰ σ' ἔβλεπα εἰς τὴν θέσιν μου. Διατί νὰ με ἀναγκάζουν νὰ ἐξέρχωμαι πάντοτε μὲ τὸν ἄθλιον καιρὸν, ὅταν βρέχῃ ραγδαίως, ἐνῶ σὺ μένεις ἐδῶ ἡσυχῇ εἰς τὴν γωνίαν σου;

— Καθένας μὲ τὴν τύχην του εἰς τὸν κόσμον. Σένα σὲ ἐφεῦρον διὰ νὰ προφυλάττῃς τὸν κύριόν μας ἀπὸ τὴν βροχήν. ἐγὼ προστατεύω τὸ πρόσωπον τῆς κυρίας μας ἀπὸ τὰς φλόγας τοῦ ἡλίου.

— Μοῦ τὸ λέγεις αὐτὸ ξηρὰ-ξηρὰ, διὰ παρηγορίαν, φαίνεται.

— Ἀχ! ἤθελα τὸ δυστυχισμένον μου ὕψωμα νὰ ἦτον τόσον ξηρὸν, ὅσον καὶ ὁ τόνος τῆς φωνῆς μου, διότι μ' ἔδρεξε ἕως τίς μ. π. α. λ. ε. ν. ε. καὶ νὰ ποῦ συ-ναχθῶμεθα ἀμέσως.

— Ἀψι—ἀπτόα... Τί ὠραία μουσικὴ! — Μήπως δὲν παίζεις ἐσὺ;

— Μπα! καὶ μήπως δὲν θά στεγνώσῃς γλήγορα; Ἀμα ὁ οὐρανὸς καθαρίσῃ, ὅλος ὁ κόσμος μὲ ξεχνᾷ καὶ σὺ πηγαίνεις περίπατον εἰς τοὺς κήπους, ἀπολάμβας τὸν ὠραῖον καιρὸν καὶ τὰς ἡλιακάς ἀκτίνας.

— Σιώπασε, ζηλιάρη! — Καὶ πῶς νὰ μὴν εἶμαι;... Καὶ τὸ σκουλήκι ἀκόμα γυρίζει πρὸς τὰ ἐπάνω, ἅμα τὸ πατήσῃ κανεὶς. Θὰ κάμω ὅμως καμμιὰ τρέλλα νὰ ἰδοῦν αὐτοί.

Ἡ ἐνδιαφέρουσα αὕτη συνδιάλεξις δι-εκόπη ἀπὸ τὴν θαλαμηπόλον, ἡ ὁποία ἐπῆρε τὴν ὀμβρέλλαν τοῦ ἡλίου διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κυρίαν της, ἡ ὁποία ἐπωφελομένη ἀπὸ τὸν ὀλίγον ἥλιον, ὅστις ἐφάνη αἶφνης, ἤθελε νὰ κάμῃ μίαν ἐπίσκεψιν.

Τὸ γρυνιάρικον ἀλεξιβρόχιον ἐμεινε μόνον, σχεδιάζον πολλὰ πρὸς ἐκδίκησιν. Καὶ δὲν ἤργησε νὰ τα θέσῃ εἰς ἐνέργειαν. Τὴν ἐπαύριον τὸ βαρόμετρον ἐδείκνυε θύελλαν. Πρὶν μεταβῇ εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ὁ κύριος ἐκούμωσε τὸ ἐπανωφόρι του ὡς τὸ λαμὸν καὶ ἐπῆρεν ὑπὸ μά-λης τὸ δύστροπον ὑποκείμενον.

Μόλις εἶχε κάμῃ δύο βήματα εἰς τὸν δρόμον, καὶ θύελλα καὶ κατακλυσμὸς κατέπεσεν ἐξ οὐρανοῦ. «Τί ἀτυχία νὰ βάλῃ τὸ καλὸ μου καπέλλο! ἀνέκρα-ξεν ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ἀλεξιβροχίου... Ἐὐτυχῶς δὲν ἐλησμονήσῃ τὸν ἀπαραί-τητον διὰ τὸν καιρὸν αὐτόν.» Καὶ ἤθε-λῃσε ν' ἀνοίξῃ τὸ δύστροπον ἀλεξιβρό-χιον, τὸ ὁποῖον, πλήρες λύσεως, ἀνε-στράφη ὡς γιγανταῖον μ. π. ο. μ. π. ο. μ. π. ε., ἔσχισε τὸ ὕψος αὐτοῦ καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ ἀπὸ τὰς τρύπας. «Ἄ, ἄ, ἄ, μ' ἐπῆρες μαζὶ σου γιὰ νὰ κάμω ἐγὼ ψυ-χρολούσιαν ἀντὶ σοῦ;... Ὁρατὰ τὴν ἔ-παθες!» ἐφαίνετο ὡς νὰ λέγῃ, θέλον νὰ ἐκφύγῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου του. «Καλέ, αὐτὸ τὸ παληόπραγμα δὲν ἀξίζει περὶ τίποτε» ἐμουρούριον ὁ κύ-ριος, καὶ χωρὶς καμμίαν τύψιν συνειδότος, ἔρριψε τὸ ἄχρηστον ἀλεξιβρόχιον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου, ὅπου τὸ ἀπετε-λ εἰσ α ν οἱ μάγκες μὲ τὰ παιγνιδία των. Τὰ λείψανά του τὰ οἰκτρὰ ἐτάφη-σαν εἰς τὸ κοφίνι τοῦ ρακοςυλλέκτου.

Νομίζετε, φίλοι μου, ὅτι ἔτσι κατήν-τησε καλῆτερα, καὶ ὅτι δὲν θά ἔκαμνε προνιώτερα, ἂν ὑπέμενε τὴν τύχην του μὲ αὐταπάρνησιν;

(Achille Melandri).

NIX.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ πατέρας τῆς Μαρίδας τοῦ Φαλήρου, ὁ ὁποῖος εἶνε ὑπουργικὸς Γραμματεὺς, γράφει τὰ ἐπισκεπτήρια τῆς Πρωτοκρινίας, ἐνῶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου παρακολουθεῖ τὴν ἐργασίαν, κυ-ποῦσα ἀνωθεν τὸν ὥμιον του.

Εἰς ἐν ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον θά ἔστειλε πρὸς τὸν Τμηματάρχην, γράφει τὸ σύνθημα: «μὲ τὰς καλλίστας μου εὐχάς.»

Καὶ ἡ Μαρίδα τοῦ Φαλήρου:

— Ὅχι, ὄχι! Τὰς «καλλίστας» σας εὐχάς, μπαμπά, τὰς ἐστείλατε πρωτῆτερα πρὸς τὸν Ὑ-πουργόν! Τὸ ἐξεχάσατε;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

— Δὲν μου λές, Ἀλέκο, ἐκολυμβήσας ποτὲ τ' ἐγγύω σου;

— Μόνον μιὰ φορὰ... ἀλλὰ ἤμουν πολὺ μικρός...

— Ποῦ; ἐστὶ Φάληρο;

— Ὅχι δά, ἐστὶν κολυμβήθρα!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἡλίου

ΑΔΑΠΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ρωαίς τῶν Δώρων. Τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποῖαν θά ἐκδοθῇ τὸ φύλλον, τὸ περιέχον τὰ ὀνόματα τῶν ἐνσηθέντων ὑπὸ τῆς τύχης, θά πα-ραδοθῶν συγχρόνως εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον καὶ τὰ δωρὰ των—κατὰ τὸ σύνθημα.

Σπουδαῖον παρόδραμα:—Τρίτον βρα-θεῖον εἰς τὸν 52 Διαγωνισμὸν τῶν Λύσεων ἔλα-θεν ἡ Ἀρχικὴ τοῦ Ἑλέους, καὶ ὄχι ἡ Ἀρ-κυρα τῆς Ἑλπίδος, ὅπως ἐτυπώθη εἰς τὰ ἀ-ποτελέσματα κατὰ λάθος, (ἴδε φύλλ. 52ον). Ἡ φίλη μου Ἀρχικὴ τῆς Ἑλπίδος, οὐτε κἀν ἔ-λαβε μέρος εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτόν, ὅταν δὲ ἔλαβα τὰ παράπονά τῆς Ἀρχικῆς τοῦ Ἑ-λέους, ἐφαντάσθην τὴν ἐκπληξὴν τῆς ἄλλης Ἀρ-κυρῆς, ἡ ὁποία εἶδε νὰ βραβεύεται τόσο ἀνελ-πίστως!—Λοιπὸν σὰς παρακαλῶ νὰ διορθώ-σετε τὸ λάθος.

Κ' ἐγὼ, νομίζω, Μέλ्लουσα Καλλιτέχνις, ὅτι οἱ Μικροὶ Σύλλογοι πρέπει νὰ ὁμονοοῦν καὶ νὰ ἀλληλοβοηθῶνται, καὶ ὅ,τι κάμνῃ ὁ ἕνας νὰ τοῦ ὑποστηρίξῃ ὁ ἄλλος, ἀφ' οὗ ὅλοι ἔχουν τὸν ἴδιον σκοπόν.

Ναί, Ταπεινὴ Καρδιά, ἐσὺ ποῦ μ' ἐρωτᾷς, ἰδικόν σου εἶνε τὸ ψευδώνυμον. Ἐπληρώσας τὴν δρχμήν σου, διὰ νάντικαταστήσῃς τὸ πα-λαιόν, καὶ σοῦ το ἔδωσα.

Τῷ ὄντι, Κόντε Ραπανάκη, ἀπερίγραπτος ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὴν «Σφίγγα τῶν Πάγων» καὶ τοῦτο ἐκ τῶν προτέρων, διότι εἶνε ἔργο τοῦ Ἰουλίου Βέρν. Φαντάζομαι λοιπὸν τί θά γίνῃ ἀργότερα, ὅταν θάρξουσιν αἱ μεγάλαι καὶ ἐκπληκτικαὶ περιπέτειαι τοῦ μυθιστορήματος καὶ θά ἐκτυλιχθῇ ὅλη ἐκείνη ἡ φοβερὰ τραγῳδία ἡ διαδραματιζομένη ἐπὶ τῶν πάγων τοῦ Νοτίου Πόλου!—Ἀλλὰ καὶ οἱ «Μικροὶ Ροβινσώνας» τοῦ Βράχου, οἱ ὁποῖοι εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐκίνησαν τὴν ἐνδιαφέρον καὶ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου, τί σοῦ λέγουν;

Ἀλήθεια, ἀστεινὸν τὸ λάθος σου. Μελαγχρο-νὴ Ἑλληνίς! Φαντάσου, ἐν ᾧ ὁ κ. Φαῖδων δὲν ἔχει οὔτε μίαν ἀδελφὴν, νὰ γράψῃς ὅτι ἀσπά-ζεσαι καὶ τὰς δώδεκα!...—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν ἀγάπην σου καὶ τὰς ἐνεργείας σου.

Δὲν ἦτο λάθος, Κομῆσα τοῦ Φαλήρου, ἀλλὰ σύμπτωσις. Ἐγὼ εἰς τὸν Πειραιᾶ ἕνα συνδρο-μητὴν μὲ τὸ ἴδιον ὄνομα ἀκριβῶς, (Ἐρ. Ἰσ.) ὁ ὁποῖος ἐξεσπάθωσεν. Ὡστε τὸ ἀναγραφέν δὲν ἦτο τὸ ἰδικόν σου ξεσπάθωμα.

Ἀφ' οὗ ἔχῃς διδάσκαλον τὸν κ. Ἡρ. Πίγγαν, Ἀφρισημένον Κῆμα, δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θά μά-θῃς λαμπρὸν χορὸν. Εἶνε ὁ καλλίτερος χοροδιδά-σκαλος. Μοῦ ἀρέσει δὲ ποῦ διδάσκει καὶ τοὺς ἐλ-ληνικοὺς χορούς, διότι, καθὼς λέγεις, εἶνε ἐντροπὴ νὰ μαυθάνωμεν τοὺς ξένους χορούς καὶ νὰ γνῶμεν τοὺς ἐθνικοὺς.

Ὅχι, Ἑλένη Κομπότη, δὲν ἔδωσα εἰς σὲ τὸ ψευδώνυμον Πολικὸς Ἀστήρ. Εἰς τὸ προπ-εχὲς φύλλον θά σου δώσω ἐν ἀπὸ αὐτὰ ποῦ προ-τείνεις εἰς τὴν ἀπὸ 13 Ἰανουαρίου ἐπιστολήν σου.

Χαίρω πολὺ, Μοῦσα τῆς Ἀστρονομίας, ποῦ ἔγραψες ἐπιστολήν—καὶ ρωσιστὶ μάλιστα,—πρὸς τὴν Μαρίαν Φουτσκώρ. Στείλῃ μου τὴν μετάρρσιν τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, καθὼς καὶ ἐκεί-νης τὴν ὅποian, ὡς ἐλπίζω, θά λάβῃς παρὰ τῆς Μαρίας.

Ἑλένα Γέρνυερ, σὲ παρακαλῶ νὰ ἐκλέ-ξῃς ἄλλα ψευδώνυμα, διότι Ἀστραπὴν ἔχομεν, τὸ δὲ ἄλλο νομίζω ὅτι δὲν σοῦ ἀρμόζει, ὡς πολὺ θλιβερόν. Ἀλήθεια;

Νά, καὶ ἡ Ἀστερέσσα Νδὲ ἔλαβε δῶρα παρὰ τῆς μητρὸς της χαριτὰ καὶ φακέλους μὲ χρυσο-τυπωμένον τὸ ψευδώνυμον της.—Σοῦ ἔστειλα δύο γραμματῆς, διότι ἐξεσπάθωσας δύο φορές. Δὲν εἶδες τὰς ὁδηγίας ἀπὸ πίσω; Γίνεται!

Νύμφη τοῦ Βορᾶ, αὐτὸ λοιπὸν ἂς εἶνε τὸ γένος σου ψευδώνυμον. Τὸ ἐδιόλεξες βέβαια τὴν ἡμέραν ποῦ ἐχίονισεν. Ἐχεις πολλὴν μνήμην, ἀφ' οὗ ἐνθυμῆται τὰ πρὸ διετίας κατορθώματα τοῦ Καλασμοῦ Κόσμου. Ἀλλὰ τώρα ὁ φίλος μου ἐφρονέμεσε πολὺ καὶ πέτος δὲν ἐχίονοῦλη-σεν οὔτε τὸν κ. Φαῖδωνα, οὔτε κανένα.

Βασίλειε Κασάπογλου, ἄλλα ψευδώνυμα, διότι τὸ πρῶτον δὲν δύναμαι νὰ δεχθῶ, τὰ δὲ ἄλλα ὅλα εἶνε δεμένα.

Αἰμὴν Μαρκεῖτις, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Πολὺ μὲ εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου, ἀναμνὸν δὲ νὰ μου γράψῃ καὶ ὁ ἀδελφός σου.

Δὲν Κιχώτη, πολὺ μοῦ ἤρεσεν ἡ πρότασίς σου καὶ εἰς πρώτῃν εὐκαιρίαν θά τὴν θέσω εἰς ἐνέρ-γειαν. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, ἀφ' οὗ μάλιστα σοῦ τὴν ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς ἐμὲ ἀγάπη σου.

Μακαρονάδα, δεκτὸν τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ τῆς ἀδελφῆς σου ὅπως ἐπρόλαβε καὶ τὸ ἐπῆρε ἄλλῃ, καθὼς εἶδες εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν, τὰ ὁποῖα μοῦ ἔ-στειλες, δὲν δύναμαι νὰ τὰ στείλω, διότι πρέπει πρῶτα νὰ γίνῃ ἡ πρότασις κτλ. Ἰδὲ τὸν Κανονι-σμὸν τῶν Μ. Μυστικῶν (Ὁδηγός: Κεράλειον Ζ').

Ἀνέγνωσα, Ἀστροποταμίτη, μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν τὴν Ἐκθεσὶν σου καὶ τὴν εὐ-ρον ὠραιότατην. Εἶδα καὶ τὸ διήγημα «Πρακτῆς καὶ Πυγμαλῖος» τὸ ὁποῖον νομίζω, ὑπάρχει εἰς τὰ ἀναγνωματάρια. Ἀλλὰ ποῦ τὰ τετράδια τοῦ Γιούλιερ εἰς τὴν χώραν τῶν Νάνων, καὶ ἐπειτα εἰς τὴν χώραν τῶν Γιγάντων, τὰ ὁποῖα θά διη-γηθῇ εἰς τὰ παῖδιά ἡ Μάρια! Μόνον τὰς εἰκό-νας νὰ βλέπῃ κανεὶς θά ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια!

Βεβαίως, Πολικὸς Ἀστήρ, σὲ θεωρῶ ἕνα ἐκ τῶν καλλιτέρων φίλων μου καὶ πάντοτε θά σε συμβολεύω, ὡς μῆτηρ φιλοσοφίας. Ἡ πρώτη μου συμβουλή εἶνε νὰ μου γράψῃς συχνά.

Κ' ἐδῶ τὰ ἴδια, Συριανὲ Ἰππόδα. Ἰδὲ τί γράφει σήμερον ὁ κ. Φαῖδων. Σοῦ στέλλω τρεῖς φακέλλους Χάρτου τῶν Λύσεων.

Ὁρῶσιν, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον. Ἀλλὰ νὰ μὴ το ἀφήσῃς πάλιν ἀχρησιμοποίητον, ὅπως καὶ τὸ παλαιόν!

Νομίζω, Ψαρόμυαλε, ὅτι μὲ αὐτοὺς ποῦ ζῇ-

τεῖς ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν, εἰμπορεῖς νὰ ν-ταλλάξῃς χέρι μὲ χέρι. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἀόκνους ἐνεργείας σου καὶ τὰς καλὰς σου συστάσεις.

Ἀσπὲς τοῦ Ἀχιλλέως, τὸ ψευδώνυμον τὸ ὁποῖον ἐπιθυμεῖς τὸ ἔχει ἄλλῃ.

Ἐμμ. Τσουδερὲ, μοῦ ὑπερήρεσεν ἡ ἐνθουσι-ώδης ἐπιστολή σου. Δυστυχῶς καὶ τὰ δύο ψευ-δώνυμα ἀνῆλθον εἰς ἄλλους. Στείλῃ μου νέα καὶ προτίμησε ἑλληνικά.

Δὲν περιγράφεται ὁ ἐνθουσιασμὸς τῶν φίλων μου διὰ τὰ πρῶτα φυλλάδια. Δὲν ἤξευρον πλέον τί νὰ πρωτοεπαίνεσούν, τί νὰ πρωτοθαυ-μάσούν... Καὶ οἱ νέοι μου φίλοι δεικνύουν τὸν ἴδιον ἐνθουσιασμὸν καὶ με διαβεβαιοῦν, ὅτι ἀ-ναγνώσαντες τὸ πρῶτον φύλλον, ἀπεράσισαν νὰ μείνουν διὰ παντός ἀχωριστοὶ φίλοι μου. Ὡ, εἶ-μαι πολὺ, πολὺ εὐτυχής!

ΤΟ ΜΕΓΑ ΞΕΣΠΑΘΜΑ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ 1ου φύλλου]

Ἐξακολουθῶ τὴν ἀναγραφὴν τῶν ὀνομάτων τῶν ἀγαπητῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοι ἐξεσπάθω-σαν. Ἄς δεγθῶν οἱ σήμερινοι τὰς ἐγκαρ-δίας μου εὐχαριστίας.

Ἀνθισμένη Λυγαρία (ἐνέγραψεν 6 συνδρο-μητὰς) Ἰωάννης Γ. Παπαδόπουλος (20) Γα-λατίας (1), Ἑλένη Κ. Πράσινα (1), Φαί-δων Χ. Σαμαρσιδῆς (1), Κατίνα Α. Πετσά-λη (1), Ἑλένη Γ. Φωκᾶ (1), Ταταραῖα Κόρη (1), Ἐκτωρ ὁ Τρὸς (2), Ἑλληνίς Καλλιτέχνις (2), Δαΐδαλος (1), Θαυμαστὴς τῶν Ὁραίων Τεχνῶν (3), Τορπιλλήτης (1), Ἑλένη Ζ. Ζαφειροπούλου (1), Ἀφρ-Σβόσε (2), Ἀρνα Φραγκίσκον (2), Τί με μέλει (1), Ἰαχχος Βάχχος (1), Ἐδκράτος Ζώρη (1), Ἀθαν. Δ. Λεονάρδος (1), Ν. Δημήτριος (2), Βασίλειος Κ. Παπαγεωργίου (1), Βα-σίλισσα τῶν Μελισσῶν (3), Οὐρανοβάμων Ζεὺς (2), Χρυσάνθη Ἀλ. Στεφανίδου (1), Χρυσούλα Καλλάρη (1), Αἰμιλία Εἰμαριμένη (1), Δὲν Κιχώτης (2), Ἀστέρας τοῦ Μέλανος Ἀργυρῶ (1), Μυρσίνη (1), Κόρη τῆς Ὁραίας Λέσβου (1), Γεράσιμος Α. Λασκαράτος (1), Κομῆσα το

ρόεσσα Νύξ με τὴν Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Ἀρδρεῖον Ἀργονότην καὶ Κόντε Ραπαρᾶν — ὁ Ἑλεφάντωρ με τὴν Ἰωάνναν Μαρκέττην — ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς με τὸν Ὑπερασπιστὴν τῆς Πατρίδος καὶ Κόμησαν τοῦ Φαλήρου — ἡ Ἰωάννα Γρέυ με τὴν Ἀσπίδα τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τὴν Κροκόπεπλον Ἡώ — ἡ Πάλλουσα Καρδία με τὸν Ὀλυμπιονίκην — ὁ Δημήτριος Ζορμπᾶς με τὸν Ἰππότην τῶν Ἀθηνῶν, Δημήτριον Ἀραβαττινόν, πρῶτον Φοῖβον Ἀπολλῶνα, Μυλόροδον καὶ Ναύτην τῆς Λειβαθοῦς — ὁ Κορτορένθας με τὴν Ἀντιγόνην, Ἀρρόεσαν, Ἀγκάθι, Μόζαρτ καὶ Δόν Κολοχούαν Πάτερар — ὁ Πολυκὸς Ἀστὴρ με τὸν Ἰππότην τῶν Ἀθηνῶν, Ἐρυθρὸν Καμέλιαν καὶ Ἑλληνικὴν Σημαίαν — ὁ Τζι-Τζι-Μπούμ Μπούμ με τὸ Τί με μέλει, Ὁρφέα, Ἀσποροπατιμένην, Δεκαπεταετὴ Πυλῶαρχον καὶ Συριανὸν Ἰππότην — ὁ Ἑθνικὸς Ὑμνος με τὴν Βασιλικὴν Σταμᾶτην, Δέαν καὶ Δόν Κιζώτην — ὁ Ἦρος τοῦ Μεσαίωνα με τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Ἑλληνικὴν Σημαίαν καὶ Ναυτοπούλαν — ὁ Στρατηγὸς Ἀνρίδας με τὸν Τρεχαγρενυόπουλον, Κέφαλον καὶ Ρωμιοπούλαν — ἡ Ἀσπίς τοῦ Ἀχιλλέως με τὸ Μεσολογγίται· — ὁ Σοφὸς Πιττακὸς με τὸν Τρομάραν, Μικρὸν Γυφτοπούλαν, Παλιχάρι τῆς Λαζίας, Παπατράκ καὶ Θαλασσοζάλην.

Δήλωσις. — Ἀπὸ τὰς προτάσεις ἐκάστου παραλείπω τὰ ὀνόματα ἐκείνων, περὶ τῶν ὁποίων γνωρίζω ὅτι δὲν ἀνταλλάσσουσιν Μικρὰ Μυστικά. Ἐπίσης ἀπερᾶσισα — διότι ἄλλως δὲν ἔχει ὁ χῶρος, — ὅσας αἱ προτάσεις ἐνὸς εἶνε πολλαί, να μὴ δημοσιεύω ἐξ αὐτῶν παρὰ μόνον πέντε τοὺς περισσότερον. Ὡστε τὰ ὀνόματα ποῦ μένουσι, εἰμπορεῖ, ἂν θέλῃ, νὰ μού τα ξαναστείλῃ διὰ τὸ ἄλλο φύλλον.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των
δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου, τοὺς νέους μου φίλους καὶ φίλας : Ἀπόγειον Ἀῶραν (αὐτὸ ἐξέλεξα) Φύρδην-Μίγδην (αὐτὸ ἐξέλεξα) Δημιοσθένην τὸν Ρήτορα, Συριανὸν Ἰππότην, Περιφλερόντα (αὐτὸ ἐξέλεξα) Διλλιπούτερον (ὅχι· ἰδιαιτέρως χάρις μόνον διὰ τὰς λύσεις ὑπάρχει) Ξενητευμένην Συριανήν, Ἡρινῆν (σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ διὰ τὰ γραμματόσημα) Τέττιγας (εἶνε δύο ἀδελφοί) Παιονίαν, Μικρὸν Ναυαρχον (προσέθεσα καὶ τὸ «Μικρὸν» διότι ἔχομεν πολλοὺς καὶ διαφόρους Ναυάρχους) Σκουλῆν τῆς Γῆς (αὐτὸ ἐξέλεξα, διότι ἐνόςτοις διὰ προτιμᾶς τὰ ἀστεῖα ψευδώνυμα) Μήνη τοῦ πῆς σὲ κανένα (εἶσαι εὐχαριστήριος ; ὅρα μου γράφεις συχνά) Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου, Λούσιον (εἶμαι βεβαία ὅτι νὰ προτιμᾶς καὶ σὺ τὸ ὄνομα τοῦ ποταμοῦ τῆς πατρίδος σου) Δευκαλίωνα, Χειμωνιάτικην Λιανκάδαν (αὐτὸ ἐξέλεξα· τὸ «χειμερινήν» τὸ ἔκαμα «χειμωνιάτικην» διότι δὲν πηγαίνει μετὰ τὴν «Διακάδα») Μικρὸν Κατεργάον (αὐτὸ διὰ τὸν μικροῦν Α. Ν. Π.) Πίρ-Πάφ (αὐτὸ διὰ τὸν σπειλῶντα τὰ 35) Ἀντικλειαν (αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἀγριανθρωπον (ἐπίσης) Μαγευτικὴν Βελόνην (ἐκλέγω τὸ πρῶτον ἐκ τῶν προτεινομένων· τὸ «Ἀπόγειος Ἀῶρα» ἐδόθη παραπάνω εἰς ἄλλην) Γερναῖον Κόνωνα, Πηδάλιον τοῦ Ἀεροστάτου (προτιμῶ αὐτὸ) Σαρδόνιον Γέλωτα (αὐτὸ ἐξέλεξα) Κισσὸν (ὁμοίως) Ἡρώα τοῦ Μεσαίωνα καὶ Κνανοχαίτην Ποσειδῶνα.

Ἀδοπαυτοί, πληροφοροί : Ἡ Μελαγχροῖν Ἑλληνίς ἀσπάζεται τὸν ἐξαδελφόν της Κλάδον Κοτρίνον, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐβράδυνε νὰ γράφῃ ἕνεκα ἀσθενείας τῆς μαμάς — ὁ Φλόαρος Ψιττακὸς πληροφορεῖ πάντας ὅτι εἶνε πρῶτον, διότι πρὸ πολλοῦ ἠλλαξε ψευδώνυμον — τὸ Ἀψε-Σβύσε ἐρωτᾷ τὸ Ἰονίον Πέλαγος ἂν θὰ δώσῃ ταχέως ἐξετάσεις — ἡ Ἀρθιομένη

Λεμονιά ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ὄνομα τοῦ Μιτωταυρου — ἡ Ξενητευμένη Συριανὴ ἀσπάζεται τὴν Σαμιακὴν Σημαίαν — ἡ Κασσιόπεια τὴν Λευκὴν Χιόνα, τὴν ὁποῖαν ἐπεθύμησε πολὺ — ἡ Ζαππὶς τὴν Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας — ἡ Γλυκεῖα Ἑλπίς εὐχαριστεῖ τὸν Κέφαλον διὰ τὰ συγκαταστήρια, καὶ ζητεῖ τὸν ὄνομα του — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς πληροφορεῖ τὸ ἔτος μάρτεσι, ὅτι τὰρχικά του εἶνε Σ. Κ. Τ. περισσότερον δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἴπῃ — ἡ Ἀστερόεσσα Νύξ εὐχαριστεῖ τὴν Γερναῖαν Σουλῶτισσαν διὰ τὴν κάρταν της — ἡ Μικροῦλα Τούγ-Τούγ-Τοῖγ ἀσπάζεται τὸν Κώσταν καὶ Ἀγλαῖαν Μαύρου — ὁ Μαῦρος Πρίγκιψ ἐρωτᾷ τὴν Ἀνδalousίαν ποῖος τὴν ὠνόμασε Κρυστάλλω ; — ὁ Ὀλύμπιος Ζεὺς εὐχεται εἰς τὴν Ἀντικὴν Ἡμεῖραν νὰ τῆς ζήσῃ ὁ νέος ἀδελφούλης — ὁ Γερναῖος Κόνων ἀσπάζεται τὴν Φλογερὰν Ἀκτίνα τοῦ Σουλίου — ἡ Λευκὴ Χιὼν πληροφορεῖ τὴν Νεραΐδαν τοῦ Ἀλφειοῦ ὅτι τὰρχικά της εἶνε Η. Π. Α. — τὰ λοιπὰ παραλείπονται ἐλλείψει χώρου.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Συριανὸν Πρίγκηπα, Θυέλλα, θυμάρη τοῦ Καραμπᾶ (μὲ ὄλους ὅχι· δὲν γίνεται πλέον) Ἀῶραν τοῦ Ὁρφέως (ἔστειλα) Τρεχαγρενυόπουλον (ἔχε ὑπομονήν· θὰ μάθῃς καὶ τὸ μυστικὸν τοῦ Ἀνανία) Ἡχῶ (ἡ ὁποία τοῦ λοιποῦ παραχωρεῖ τὴν θέσιν της εἰς τὸν ἀδελφόν της· ἄλλα τὸν παρακαλῶ νὰ ἐκλέξῃ ἄλλα ψευδώνυμα, διότι καὶ νὺν δὲν εἶνε ἐλευθερὸν) Νικόλ Δ. Βοριαζίδην (περιμένω ἄλλο ψευδώνυμον) Μυλαΐδην (ὅπως θέλεις· ἄλλ' ἄνευ ἀνάγκης δὲν πρέπει νὰλλάζωνται τὰ ψευδώνυμα) Φιλεργον Κόρην (πράγματι, τὸ γράψιμόν σου ἐδιορθώθη πολὺ καὶ σε συγχαίρω) Ἑλληνικὴν Θάλασσαν (ὅχι, δὲν τὴν ἔλαβα) Ἀνθισμένην Λεμονιάν, Κροκόπεπλον Ἡῶ (καὶ δι' αὐτὸ ἀκόμη τὰ ψευδώνυμα πρέπει νὰ εἶνε μυστικά, διὰ νὰ μὴ σοῦ το φωνάξῃ ὁ ἄλλος !) Τσοῦχτραν (κ' ἐγὼ ἐγέλασα πολὺ μετὰ τὴν ἐπιστολήν ἐκείνην· ὁ σκύλος νὰ ὀνομάζεται κολακάνθρωπος ἐκ τοῦ «κολακεύειν τὸν ἄνθρωπον», εἶνε ὅτι, ἀστέιον !) Πέτρον Καροῦσον (μετὰ πάσης χαρᾶς !) Ἡλιον, Φιλελευθερον Ἑλληνα, Γαλαξίαν (ναί· πρόσθεσε μόνον : «Μαθητὴν τοῦ Φροντιστηρίου») Ἰ. Ψύχαν (βεβαία διὰ νέον ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃς 1 δραχμὴν· δὲν εἶδες τὸν Ὀδῶν ;) Θαλασσοζάλην (ἐγὼ πάλιν ἐπέλεξα τὴν ἐπιστολήν σου, χωρὶς νὰ το καταλάβω !) Ζαππίδα (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ) Γλυκεῖαν Ἑλπίδα (ἡ ὁποία εἶνε κατευχαριστήμενη ποῦ ἐγνώρισεν εἰς μίαν ἀπογευματινὴν τὸν συνεργάτην μου κ. Χατζιδάκη) Ἰριδα (φαντάζομαι πῶς θὰ ἐπιομάζετο μ' ἐκεῖτον τὸν τρελόν !..) Ἑθνικὸν Ὑμνον (δὲν ἀμφοβῶ· ἄλλα τὰ ὀνόματα ποῦ εὐρὲς δὲν εἶνε διασωστά) Θελοποντα (εἰς τὴν ὁποῖαν ἔστειλα τὰς ζητηθείσας ἀγγελίας «διὰ νὰ καταστήσῃ τὸ παγκόσμιον περιοδικὸν μου ἀνάρπαστον» !..) Τρομάραν (ἀγνοῶσιν ἀκόμη τί εἰργάζοντο ὁ Ἀνδρὲς· τίς οἶδε !..) Ἀγροπρον Φάρον (ὁ ὁποῖος μετὰ τὸ Φανάρι τοῦ Διογένητος ψάχνει νὰ εὕρῃ παιδί που νὰ μὴν εἶναι συνδρομητὴς μου, διὰ νὰ τον κάμῃ! — καὶ ὅμως πόσα εἶνε ἀκόμη ποῦ οὔτε κατ' ὄνομα μὲ ξέρουν !) Ὁραῖον Κέρκυραν (δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν, διότι δὲν εἶχες ξεσπαθῶσῃ ; ὦ, αὐτὸ δὲν τὸ ἐπιθυμοῦσα διόλου) Ἑλληνίδα Καλλιτέχνισσα, Λευκὴν Μαργαρίταν, Ἀρδρεῖον Εἰζῶνον (αὐτὰ τοῦ μου γράφεις περὶ τῶν Πν. Ἀσχησεων κάποτε θὰ τα δημοσιεύσω) Στέφανον Βόρερν (ἀναμένω ἄλλο ψευδώνυμον) Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας (ποῦ του ἔσθυσεν ἡ ἀδελφὴ του τὸ φῶς καὶ τὸν ἔκαμε νὰ τελειώσῃ γρήγορα-γρήγορα τὴν ἐπιστολήν του) Ἀστραπην (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς τόσας ζωηρὰς ἐνεργείας !) Ἡσυχὸν Ἀεράκι (πρέπει νὰ ὀρίσῃς ποῖους τόμους θέλεις διὰ βραβεῖον) Τζι-Τζι-Μπούμ-Μπούμ (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν κάρταν σου καὶ δι' ὅλα) Μα-

τεῖον τοῦ Τροφονίου (μὲ τί χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν !) Τζωρ-Μπούλ, Α. Θ. Πολυζωίδην, Ἀκτίνα Ἡλίου (σὲ παραπέμπω εἰς τὴν πρὸς τὴν Μαγευμένην Ἀκρογιαλίαν ἀπάντησίν μου εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον) Ὁρφέα κτλ. κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιδοτολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 20 Ἰανουαρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 10 Μαρτίου. Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφεῖω μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

29. Στοιχειόγραφος.

Ἐνας εἶμαι ποταμὸς τῆς Ἀσίας· δὲν πεθαίνω τὸ κεφάλι κι' ἂν μου φῆς, ἕνας πάλιν μένω. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Μυθιανοῦ

30. Στοιχειόγραφος.

Εἰς ἄσχησιν εὐχαρίστον ἂν γράμμα προσαρτίσῃς τετράποδον τι βρωμερὸν εὖθις θὰ σχηματίσῃς. Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

31. Κλιμακῶν.

Νάντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νὰναγινώσκειται εἰς τὸ ἀριστερὸν σκέλος τὸνομα μιάς τῶν Μοιρῶν, εἰς τὸ δεξιὸν Νηρηίδος, εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ζῶον, εἰς τὴν μεσαίαν ὄρου, καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην ἐπιρρήματος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη

32. Πρόβλημα.

Στρατιωτικὸς τις σταθμὸς ζητεῖ καὶ λαμβάνει ἀρ' ἐτέρου δύο στρατιώτας καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ εἶνε διπλάσιος τῶν τοῦ ἐτέρου. Κατόπιν τούτου πέμπει εἰς τὸν ἕτερον στρατιώτα τέσσαρας (ἦτοι τοὺς δύο οὓς ἔλαβε καὶ ἄλλους δύο) καὶ τότε ὁ ἀριθμὸς ἀμφοτέρων εἶνε ἴσος. Πόσους στρατιώτας εἶχεν ἐν ἀρχῇ ἕκαστος τῶν σταθμῶν ;

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κεφάλου

33—36. Μαγικὸν Γράμμα.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς οἰουδήποτε γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, σχηματίζουν ἄλλας τῶσας λέξεις : ἄρμα, κρατὴρ, γόνος, σκιά.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ηρ. Ν. Κεζηρογλου

37—41. Ἐπανόρθωσις λέξεων.

Μεταθέτων καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν κάτωθι ἀκαταλήπων λέξεων, σχηματίζουν τὰ ὀνόματα πέντε ἀρχαίων βασιλέων :

1, Σταράδος. 2, Ξεσαλάδρον. 3, Ἀνδόσα. 4, Ὑσθειρεῦς. 5, Σολχαῖρα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀλεξικεραινοῦ

42. Μεθοῦτοιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ποταμοῦ.

1, Δένδρον. 2, Κράτος Εὐρωπαϊκόν. 3, Νῆσος Αἰγαίου. 4, Μέρος τῆς οἰκίας. 5, Ἦρος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρῆς τῆς Ἀνατολῆς

43. Διπλῆ Ἀκροῦτοιχίς.

Τὰρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸνομα ἀρχαίου βασιλέως, τὰ δὲ δευτέρα, ἀντιστρόφως ἀναγινώσκόμενα, θεοῦ.

1, Σπλάγγχον. 2, Βασιλεὺς Ρωμαίων. 3, Δένδρον. 4, Μουσικὸν ὄργανον. 5, Ζῶον. 6, Ὅρος. 7, Ἰχθύς.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τσίν-Τσιν

44. Ἑλλιποδύμφωνον.

αἰω-ηε-αε.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος

45. Φωνεντόλιπον.

κ-στν-ρς-κτμ-βθτρν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλέργου Κόρης